

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΓΕΝΑΡΗΣ-ΦΛΕΒΑΡΗΣ 2020 ΑΡ. ΦΥΛ. 548, € 1,50

Το Ιντλίμπ, ο στρατηλάτης του Έβρου και το βρώμικο καθεστωτικό δίπολο με τους πρόσφυγες

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, στις 06/03/2020)

Η ιστορία έχει αποδείξει ότι δεν είναι πολύ δύσκολο μια άρχουσα τάξη, που σε κάθε περίπτωση κρατάει στα χέρια της την ενημέρωση ενός λαού, να το μετατρέψει σε έναν αντιδραστικό όχλο, να αυτή η τάξη στο σύνολό της ακολουθήσει την πιο αντιδραστική της μερίδα η οποία με τη σειρά της υπηρετεί πολιτικά την πιο φασιστική υπερδύναμη. Αυτό συμβαίνει σήμερα στη χώρα μας. Είναι η τρίτη φορά που συμβαίνει αυτό και είναι η χειρότερη.

Η πρώτη φορά ήταν στα 1991-2 όταν σύσσωμη η αστική μας τάξη ακολούθησε τον ρωσόδουλο Α. Παπανδρέου και απαίτησε από μια πολύ μικρή χώρα που έκανε τα πρώτα βήματα ανεξαρτησίας της να αλλάξει επί ποινή αποκλεισμού και εξαφάνισης το όνομα της, δηλαδή να αρνηθεί τον εθνικό χαρακτήρα της με αποτέλεσμα να διασπαστεί εθνοτικά,

λέγοντας στον ελληνικό λαό το τερατώδες ψέμα ότι αυτό το όνομα ανήκει αποκλειστικά στον ίδιο και όποιος λέει το αντίθετο θέλει να στερήσει την Ελλάδα από την εθνική τιμή της και, κυρίως από ένα τμήμα της επικράτειάς της.

Η δεύτερη φορά ήταν στα 1994-97 όταν πάλι σύσσωμη η αστική μας τάξη κάτω από την ηγεσία πάλι του Α. Παπανδρέου και του επίσης ρωσόδουλου ψευτοκομμουνιστικού κόμματος υποστήριξε τον κατακτητικό πόλεμο που εξαπέλυσε ο σέρβικος φασισμός με την υποστήριξη της Ρωσίας για να κανιβαλίσει και να ασελήσει στο ματωμένο σώμα της μικρής ειρηνικής Βοσνίας. Τότε σύσσωμη σχεδόν η αστική τάξη είπε στο λαό το τερατώδες ψέμα ότι τα θύματα, οι μουσουλμάνοι της Βοσνίας ήταν τουρκόφιλα πόνια στα σχέδια της Δύσης που ήθελε να διαμελίσει την ενιαία Γιουγκοσλαβία και να συντρίψει την αδελφή μας ορθόδοξη Σερβία σύμμαχο της πάντα ορθόδοξης εθνικής μας προστάτιδας Ρωσίας.

Εκείνες τις μέρες μας θυμίζει η σημερινή εθνική εκστρατεία ενάντια στους «εισβολείς μετανάστες» στα σύνορα. Δεν αναφερόμαστε εδώ στο γεγονός ότι το ελληνικό κράτος εμποδίζει να μπει στη χώρα ένα νέο μεταναστευτικό κύμα, ιδιαίτερα όταν ένα κομμάτι του θέλει να το κάνει με το ζόρι. Η ΟΑΚΚΕ ήταν άλλωστε το μόνο κόμμα που αναφερόταν στο μαρξισμό το οποίο ήταν ενάντια στη γραμμή των «γενικά ανοιχτών συνόρων» σαν διασπαστική της εργατικής τάξης και του λαού και στη σημερινή εποχή στην Ευρώπη σαν προβοκατόρική υπέρ του φασισμού. Αλλωστε για αυτό κυρίαρχα και δημοκρατικά κράτη σαν τη Γαλλία (περίπτωση της «ζούγκλας του Καλαί») και την Ισπανία (θύλακες της Θέουτα και της Μελίλια) εμποδίζουν αποφασιστικά μεταναστευτικές ροές που πάνε να περάσουν σύνορα με γιουρούσια. Μάλιστα στη δεύτερη περίπτωση το ευρωπαϊκό δικαστήριο για τα αν-

Συνέχεια στη σελ. 8

ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΚΟΡΟΝΟΪΟΥ: Ο ΚΙΝΕΖΙΚΟΣ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΕΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΠΛΗΡΩΝΕΙ

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, στις 22/02/2020

Η εικόνα που φτάνει στην Ελλάδα από τη διαχείριση της νέας υδολοφονικής επιδημίας στη γενέτειρά της είναι γενικά πολύ ευνοϊκή για το φασιστικό καθεστώς του Πεκίνου. Παρουσιάζεται η εικόνα ενός κράτους που ενδιαφέρεται για τον περιορισμό της ίωσης, που ελέγχει τους πάντες για πιθανά κρούσματα και χτίζει νοσοκομεία σε χρόνο μηδέν για να καταπολεμήσει την αρρώστια που ταλαιπωρεί το λαό.

Μάλιστα, στο περιθώριο της επίσημης ενημέρωσης ορισμένοι φαιο-«κόκκινοι» έριξαν όλη την ευθύνη για την ύπαρξη και διάδοση του ιού στους ανταγωνιστές των κινέζων αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Η αλήθεια απέχει απ' το παραπάνω αφήγημα όσο η μέρα με τη νύχτα.

Αυτό που χαρακτηρίζει την αντίδραση των πολιτικά ιστάμενων, ιδιαίτερα τα πρώτα κρίσιμα 24ωρα, δεν ήταν το ενδιαφέρον για τον

περιορισμό της αρρώστιας αλλά η προσπάθεια απόκρυψής της από το κοινό, πράγμα που έπαιξε τον πιο καίριο ρόλο στη μετατροπή της σε πανδημία. Σύμφωνα με άρθρο της 28 Γενάρη που δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα του καλά πληροφορημένου “ProjectSyndicate” (<https://www.project-syndicate.org/commentary/coronavirus-disease-of-communist-party-government-by-minxin-pei-2020-01>) με τίτλο

«Ο κορονοϊός είναι μία ασθένεια της κινέζικης απολυταρχίας» το πρώτο κρούσμα αναφέρθηκε στις 8 Δεκεμβρίου, η δημοτική επιτροπή υγείας της Γουχάν δεν εξέδωσε επίσημη ειδοποίηση παρά αρκετές εβδομάδες αργότερα και από τότε, οι αξιωματούχοι του Γουχάν υποβάθμισαν τη σοβαρότητα της αρρώστιας και σκόπιμα επιδιώξαν να αποκρύψουν την είδηση.

Η ειδοποίηση αυτή υποστήριξε ότι δεν υπήρχαν στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι η νέα ασθένεια μπορούσε να μεταδοθεί μεταξύ των ανθρώπων και υποστήριξε ότι δεν είχαν μολυνθεί οι εργαζόμενοι στον τομέα της υγειονομικής περιθαλψής. Η Επιτροπή επανέλαβε

αυτούς τους ισχυρισμούς στις 5 Ιανουαρίου, ενώ μέχρι τότε είχαν επιβεβαιωθεί 59 περιπτώσεις. Ακόμη και μετά τον πρώτο θάνατο που αναφέρθηκε στις 11 Ιανουαρίου, η Επιτροπή συνέχισε να επιμένει ότι δεν υπήρχε καμία ένδειξη ότι θα μπορούσε να μεταδοθεί μεταξύ ανθρώπων ή ότι οι εργαζόμενοι στην υγειονομική περίθαλψη είχαν μολυνθεί.

Κατά τη διάρκεια αυτής της κρίσιμης περιόδου, υπήρξε μικρή κάλυψη ειδήσεων για το ξέσπασμα. Οι κινέζοι λογοκριτές εργάστηκαν επιμελώς για να αφαιρέσουν τις αναφορές στο ξέσπασμα από τη δημοσιότητα, το οποίο είναι πολύ ευκολότερο σήμερα από ό, τι κατά

την επιδημία SARS, χάρη στο δραματικά αυστηρότερο έλεγχο της κυβέρνησης για το Διαδίκτυο, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και την κοινωνία των πολιτών. Η αστυνομία έχει παρενοχλήσει τους ανθρώπους για τη «διάδοση φημών» σχετικά με την ασθένεια.

Σύμφωνα με μια μελέτη, οι αναφορές στο ξέσπασμα στο WeChat - ένα δημοφιλές κινεζικό μέσο ανταλλαγής μηνυμάτων, μέσο κοινωνικής δικτύωσης και εφαρμογή πληρωμής μέσω κινητού τηλεφώνου - αυξήθηκαν μεταξύ 30 Δεκεμβρίου και 4 Ιανουαρίου, περίπου την εποχή που η δημοτική επιτροπή υγείας της Γουχάν αναγνώρισε για πρώτη φορά την έξαρση. Ωστόσο,

Συνέχεια στη σελ. 2

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

• Θανάσιμη απειλή για τον πληθυσμό της χώρας ο εκκλησιαστικός ελληνικός μεσαίωνας, σ. 2, • Το πραξικόπημα υπέρ Σαββίδη-ΠΑΟΚ, σ. 3, • Η περίπτωση Σακκελαροπούλου: Ο ΣΥΡΙΖΑ στην προεδρία της δημοκρατίας με πρόταση Μητσοτάκη και με διακομματική έγκριση, σ. 6, • Ακόμα μια φορά για τον απόλυτα παρακρατικό-καθεστωτικό χαρακτήρα των διαφόρων Ρουβικώνων-Πυρήνων της Φωτιάς κλπ, σ. 5 • Για το φασιστικό τείχος του Βερολίνου, σ. 12, • Μεγάλη ήττα του σοσιαλφασισμού και του τραμπουκισμού του ΠΑΜΕ - ψευτοΚΚΕ η πραγματοποίηση του 37ου Συνέδριου της ΓΣΕΕ, • Θανάσιμος κίνδυνος για την ανθρωπότητα η εκλογή Σάντερς από το δημοκρατικό κόμμα των ΗΠΑ, σ. 16

ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΚΟΡΟΝΟΪΟΥ: Ο ΚΙΝΕΖΙΚΟΣ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΕΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΠΛΗΡΩΝΕΙ

Συνέχεια από τη σελ. 1

οι αναφορές της νόσου κατέρρευσαν στη συνέχεια.

Οι αναφορές στο νέο κορονοϊό αυξήθηκαν ελαφρώς στις 11 Ιανουαρίου, όταν αναφέρθηκε ο πρώτος θάνατος, αλλά στη συνέχεια εξαφανίστηκαν και πάλι γρήγορα. Μόλις μετά τις 20 Ιανουαρίου - ύστερα από αναφορές για 136 νέες περιπτώσεις στη Γουχάν, καθώς και περιπτώσεις στο Πεκίνο και την Γκουανγκντόνγκ - η κυβέρνηση μείωσε τις προσπάθειες λογοκρισίας. Οι αναφορές για τον κορονοϊό εξερράγησαν.

Είναι χαρακτηριστικό ότι οι γιατροί που έκαναν για πρώτη φορά λόγο για την εμφάνιση ενός πολύ επικίνδυνου ιού τύπου SARS κατηγορήθηκαν από τις αρχές για διατάραξη της κοινωνικής ειρήνης κι αναγκάστηκαν να υπογράψουν δήλωση μετάνοιας την πρωτοχρονιά, ενώ η κρατική τηλεόραση τους διαπόμπευε σαν διασπορείς ψευδών ειδήσεων. Ο ένας μάλιστα απ' αυτούς, ο οφθαλμίατρος Λι Βενλιάνγκ, σύντομα προσβλήθηκε από τον ιό και πέθανε για να γίνει εθνικός λαϊκός ήρωας. Τα πρώτα κρούσματα στο Βουχάν είχαν εμφανιστεί στις αρχές του περασμένου Δεκεμβρίου, ενώ μόλις στις 7 Γενάρη συνεδρίασε η διαρκής επιτροπή του πολιτικού γραφείου του κυβερνώντος κόμματος υπό τον πρόεδρο Σι Τζινπίνγκ, σύμφωνα με το περιοδικό του κόμματος Τσιουσί, κι αυτό για να ρίξει στάχτη στα μάτια της διεθνούς κοινής γνώμης και του ΠΟΥ ενώ το κοινό ενημερώθηκε για την επικινδυνότητα του ιού μόλις στις 20/1 δηλ. 13 μέρες μετά, όταν η κατάσταση είχε πλέον ξεφύγει (Financial Times,

16/2)!

Πρόκειται για έναν ιό που έχει πράγματι κινέζικα πολιτικά χαρακτηριστικά. Η διάδοσή του διευκολύνθηκε από ένα σύστημα φασιστικής διακυβέρνησης που συνδυάζει την πιο στυγνή τρομοκρατία του λαού με το μεγαλύτερο κυνισμό και αρπακτικότητα της άρχουσας τάξης, η οποία δεν είναι άλλη από τη νέου τύπου ιμπεριαλιστική αστική τάξη που βγήκε μέσα από την προδοσία της κινεζικής επανάστασης στα 1978. Τυπικό στοιχείο αυτού του συστήματος είναι η χτυπητή αντίθεση ανάμεσα στον ηρωισμό των νοσηλευτών και την αναλγησία των κρατικοματικών αξιωματούχων. Η εικόνα συνοδεύεται από τη λειτουργία ενός άθλιου άκρως ταξικού συστήματος υγείας, ιδιαίτερα άθλιου στις αγροτικές περιοχές και για τους εσωτερικούς μετανάστες που προέρχονται απ' αυτές οι οποίοι δεν έχουν καμία σοβαρή ασφαλιστική κάλυψη. Τα πρωτοβάθμια κέντρα υγείας είναι τόσο ανεπαρκή που ο κόσμος τα αποφεύγει προτιμώντας να κατακλύξει τα νοσοκομεία. Όμως εκεί οι πλούσιοι ασθενείς τυγχάνουν καλύτερης μεταχείρισης αφού μπορούν να εξαγοράσουν τη σειρά τους αναμονής μέσω του ειδικού γι' αυτή τη δουλειά υπάλληλου-χειριστή κουπονιών προτεραιότητας (Npress.gr, 16/2). Η σοβαρότητα ενός περιστατικού δεν παίζει εδώ κανένα ρόλο στην επιλογή του προς εισαγωγή ασθενούς. Ακόμα ο τεχνικός εξοπλισμός είναι της πλάκας. Όπως καταγγέλλουν νοσηλευτές, ασθενείς και διεθνείς ειδικοί, οι μετρήσεις που γίνονται είναι ανεπαρκείς, τα μηχανήματα ανακριβή και η διαδικασία χρονοβόρα. Μερικές κατηγορίες ασθενών, π.χ. οι ασυμπτωματικοί χαρακτηρίζονται υγείς

με βάση τις προδιαγραφές του ΕΣΥ (στο ίδιο, 13/2). Ακόμα, τα νοσοκομεία που χτίστηκαν σε χρόνο μηδέν παραμένουν χωρίς ασθενείς όταν ο κόσμος συνωστίζεται για ένα κρεβάτι. Το μεγάλο νοσοκομείο Λεϊσενσάν με προδιαγραφές για 1600 κλίνες φιλοξενεί τέσσερις μέρες μετά την εγκαινιάσή του μόλις 90 ασθενείς (Guardian, 12/2)! Η υποκρισία του σοσιαλφασισμού σε όλο της το μεγαλείο!

Όλη αυτή η ζοφερή κατάσταση έχει προκαλέσει την αγανάκτηση του κινεζικού λαού. Τις τελευταίες βδομάδες ολοένα και περισσότεροι κόσμος αφήνουν την τρομοκρατία για να καταγγείλει την εγκληματική στάση του καθεστώτος. Η λαϊκή διαμαρτυρία βρίσκει τρόπους να σπάει τις απαγορεύσεις των λογοκριτών: οι βρισιές που απευθύνονται στον Σι εκστομίζονται καλυπτόμενες πίσω απ' το όνομα Τραμπ. Η προοδευτική διανόηση της χώρας αρχίζει να γίνεται περισσότερο επικριτική. Ο καθηγητής δικαίου Σου Τσανγκρουν με ανοιχτή επιστολή του κατηγορήσε την κρατική ηγεσία για το ότι δημιούργησε μια κουλτούρα καταστολής και θεσμικής ανικανότητας. Ο νομικός και ακτιβιστής Σου Γιγιόνγκ συνελήφθη γιατί κάλεσε τον Σι να παραιτηθεί. Ο εκνευρισμός της κυβέρνησης φανερώνεται στο συνεχιζόμενο κύμα καταστολής που δεν περιορίζεται μόνο στους κινέζους υπηκόους: προσφάτως απελάθηκαν 3 δημοσιογράφοι της Wall Street Journal κατηγορούμενοι για «ρατσισμό» επειδή αποκάλεσαν την Κίνα ασθενή με πύλινα πόδια.

Και όμως αυτή η τόσο ασθενική ως προς τη διαχείριση μιας ανθρωπιστικής κρίσης Κίνα είναι ταυτόχρονα μια πανίσχυρη οικονομική και τεχνολογική δύναμη. Πρόκειται στο

βάθος για μια οικονομία προσανατολισμένη στην πολεμική επίθεση για την παγκόσμια ηγεμονία και μια τεχνολογία που χρησιμοποιείται γι' αυτό το σκοπό. Η νέα επιδημία έδειξε ότι η ικανότητα του φασισμού να αναπτύσσει τις παραγωγικές δυνάμεις έχει τα όριά της και ότι μια τέτοια ανάπτυξη θα οδηγήσει στο τέλος στην καταστροφή των εργατών, στη μόλυνση του περιβάλλοντος και στον αιματηρό κατακτητικό πόλεμο, δηλ σε μια απίστευτη παραγωγική, ηθική και πολιτιστική οπισθοδρόμηση. Χώρες σαν την Κίνα και τη Ρωσία μετά τις παλιννορθώσεις έχουν τα πρωτεία σε τέτοιου είδους καταστροφές. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι και άλλες επιδημίες με πηγή την Κίνα έτυχαν παρόμοιας εξάπλωσης τα τελευταία χρόνια (βλ. SARS το 2002, γρίπη των χοίρων που θέρισε το ¼ των γουρουνιών του πλανήτη στα 2018, AIDS κατά το 2000 από αβλεψίτες της κρατικής εκστρατείας αιμοδοσίας, σκάνδαλο με μελαμίνη σε παιδικά γάλατα το 2008). Σε όλες τις περιπτώσεις οι αρχές φρόντισαν πρωτίστως να τιμωρήσουν εκείνους που αποκάλυψαν τη μόλυνση και ταυτόχρονα φώτιζαν τις ευθύνες της πολιτικής ηγεσίας. Ακόμα και η ιδεολογική οπισθοδρόμηση που πλάκωσε τις μάζες μετά την ήττα της επανάστασης συνέβαλε στην εμφάνιση του κορονοϊού στην Κίνα και όχι αλλού. Πρόκειται για την αναβίωση στη σοσιαλφασιστική Κίνα υπεραντιδραστικών θρησκευτικών δοξασιών και εθίμων, όπως είναι η πίστη στις μαγικές ιδιότητες που τάχα έχει η κατανάλωση κρέατος άγριων

Συνέχεια στη σελ. 16

Θανάσιμη απειλή για τον πληθυσμό της χώρας ο εκκλησιαστικός ελληνικός μεσαιώνας που επελαύνει με διακομματική έγκριση

Στη χώρα όπου ο μεσαιώνας του αντι-εμβολιαστικού κινήματος δεν βρίσκει απάντηση από την κρατική πολιτική, και έχει ήδη πάνω από εκατό νεκρούς από γρίπη, ο κίνδυνος για την υγεία των πολιτών από μία πολλαπλάσια σε επικινδυνότητα απειλή όπως είναι ο κορονοϊός είναι ασύλλητος.

Ο μεγαλύτερος κυνισμός και ο σκοταδισμός εμφανίστηκαν προχθές όταν μοιραία πρόκυψε το ζήτημα της επικινδυνότητας του εκκλησιασμού και της συμμετοχής πελώριου αριθμού ανθρώπων στη θεία κοινωνία, δηλαδή στο πέρασμα ενός και του ίδιου κουταλιού από το στόμα δεκάδων και εκατοντάδων ανθρώπων. Αν η ίωση επεκταθεί καταλαβαίνει κανείς τι θα συμβεί σε μία χώρα με δέκα χιλιάδες εκκλησίες αν δεν δοθεί από τους ειδικούς και το κράτος οδηγία να απέχουν από αυτή τη διαδικασία για όσο διάστημα ο ιός απειλεί σοβαρά τον κόσμο και τη χώρα μας.

Εκεί παρατηρήθηκε το πρωτοφανές: Το κράτος απέφυγε να δώσει οποιαδήποτε σύσταση και άφησε τους παπάδες να διαδίδουν το απρόσβλητο των πιστών λόγω της θείας πρόνοιας, πράγμα που είναι απαλά εγκληματικό. Όμως αυτό που δεν είναι απλά εγκληματικό αλλά είναι δείγμα του πόση σαπίλα, πόσος μεσαιώνας και πόση κτηνωδία έχει μαζευτεί μέσα στη χώρα και τη διοικεί είναι το πως αντιμετωπίστηκε η

περίπτωση Γιαμαρέλλου. Η Γιαμαρέλλου είναι μια καθηγήτρια της λοιμωξιολογίας, από τις πιο έγκυρες. Αυτή βγήκε να δηλώσει χωρίς καμία αναστολή ότι όποιος πιστεύει δεν κινδυνεύει από τη συμμετοχή του σε ένα μεγάλο μυστήριο όπως η θεία κοινωνία!!! Αντί να αντιμετωπίσει άμεσα καταγγελία από το υπουργείο Υγείας, τον ΕΟΔΥ, να κινηθούν πειθαρχικά μέτρα εναντίον της από τον ιατρικό σύλλογο, να βγουν να την κατακεραυνώσουν οι γιατροί και ειδικά όλοι οι λοιμωξιολόγοι, και ιδίως ο υπεύθυνος του ελληνικού κράτους για την αντιμετώπιση του κορονοϊού λοιμωξιολόγος Τσιόδρας, την άφησαν κανονικά στο απυρόβλητο, δίνοντας της το κύρος μιας «επιστημονικής άποψης», ικανής να στείλει στον τάφο κάθε πιστό που μέχρι τότε διατηρούσε τις επιφυλάξεις του, και είχε ανοιχτά τα αυτιά του για το πως θα αντιμετωπίσουν το ζήτημα οι γιατροί, και όχι οι ανυπόληπτοι παπάδες. Τέτοιες «επιστημονικές» απόψεις διακινδυνεύουν τη ζωή και κάθε μη θρησκευόμενου ανθρώπου που θα ζήσει μέσα στο περιβάλλον της ραγδαίας εξάπλωσης του ιού που οι εγκληματίες νεομεσαιωνιστές εγγυούνται.

Μάλιστα εκδηλώθηκε και πολιτική υποστήριξη στην ιερή ρομφαία της πίστης απέναντι στην επιστήμη. Ένας ήταν ο Μιχελογιαννάκης του ΣΥΡΙΖΑ, καρδιολόγος

που δήλωσε ότι όσοι νιώθουν την ανάγκη για κοινωνία μπορούν να το κάνουν χωρίς φόβο και ενδοιασμό!. Μετά βγήκε η βουλευτής της ΝΔ Ράπτη και δήλωσε κι αυτή με τη σειρά της ότι κοινωνήσε και θα κοινωνήσει ξανά, γιατί μπορεί κι αυτή να έχει την άποψή της. Μπορούν όλοι αυτοί να έχουν τις απόψεις τους που οδηγούν στο θάνατο, χωρίς κανείς από το κόμμα τους ή από την κυβέρνηση ή από τους επίσημους φορείς να επιμένουν στο αντίθετο, όμως ο καθηγητής της Δημόσιας Υγείας στο πανεπιστήμιο του London School of Economics Μόσιαλος που δήλωσε όσο μπορούσε πιο λεπτά τη θέση της επιστήμης κόντρα στη Γιαμαρέλλου εξαναγκάστηκε να πάψει να μιλάει στα κανάλια. Εκτός από το προφανές, που ήταν να διαφωνήσει με τη Γιαμαρέλλου, ενημερώνει το λαό και δέχθηκε πολλές επιθέσεις επειδή από την πρώτη στιγμή μίλησε για τη σοβαρότητα της κατάστασης, παρακίνησε την κυβέρνηση να πάρει περισσότερα μέτρα, να ενισχύσει τις υποδομές υγείας, και βγήκε θαρρετά να καταγγείλει για ανευθυνότητα τους καρναβαλιστές της Πάτρας.

Ο λαός της Κίνας ένωσε όλη τη βαρβαρότητα του κινέζικου σοσιαλφασισμού με

Συνέχεια στη σελ. 11

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματα ή τις επιταγές τους στη δ/ση Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα, ΤΚ 10432, ή στο όνομα Κώστας Κούτελος, ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις μπορείτε να χρησιμοποιείτε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

Το πραξικόπημα υπέρ Σαββίδη-ΠΑΟΚ

Ο Μητσοτάκης επιταχύνει την αποικιοποίηση της χώρας με διακομματική στήριξη

Την ώρα που εφημερίδες και δημοσιογράφοι δέχονται επίθεση λογοκρισίας από τη ρώσικη πρεσβεία και το ρώσικο ΥΠΕΞ μέσα σε οικουμενική σιωπή

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη έδειξε το δουλικό της χαρακτήρα στη ρώσικη υπερδύναμη από κοινού με τις κοινοβουλευτικές ηγεσίες σε δύο κραυγαλέες περιπτώσεις όπου απειλήθηκαν τα συμφέροντά της στην Ελλάδα: η πρώτη ήταν η απειλή υποβιβασμού του ΠΑΟΚ, και η δεύτερη ήταν η κυκλοφορία του βιβλίου του δημοσιογράφου Αλ. Μασσαβέτα στην οποία καταγγέλλει την πολιτική του ρώσικου ιμπεριαλισμού στην ορθοδοξία για να βρεθεί στο στόχαστρο της ρώσικης πρεσβείας και του ίδιου του ΥΠΕΞ.

Όταν η καταπάτηση του νόμου από το ρώσο ολιγάρχη επικυρώνεται από την ελληνική Βουλή

Στην πρώτη περίπτωση υπήρξε ωμή καταπάτηση του αθλητικού νόμου από το ρώσο ολιγάρχη, ιδιοκτήτη του ΠΑΟΚ, Ιβάν Σαββίδη που αγόρασε και μία δεύτερη ομάδα που παίζει στο πρωτάθλημα της α΄ εθνικής, την Ξάνθη, κάτι που απαγορεύεται ρητά από τους εθνικούς και διεθνείς κανονισμούς, και σύμφωνα με το εσωτερικό δίκαιο επιβάλλεται σε αυτές τις ομάδες ποινή υποβιβασμού. Αυτό σημαίνει ότι πρωτάθλημα δεν θα έβλεπε ο ΠΑΟΚ φέτος, το οποίο με τη σειρά του σημαίνει ότι ο Σαββίδης θα έχανε τη στήριξη της πλατιάς μάζας των οπαδών του ΠΑΟΚ, δηλαδή θα κινδύνευε ένας βασικός πυλώνας της κυριαρχίας του στο Βορρά.

Ρεπορτάζ για το θέμα της πολυιδιοκτησίας από τον Ιβάν Σαββίδη, υπήρχαν από πέρσι το καλοκαίρι, μετά τη σχετική καταγγελία του προέδρου του Απόλλωνα Γ. Γεωργίου, ο οποίος στη συνέχεια αναγκάστηκε να παραιτηθεί από την προεδρία της ομάδας (!) μετά τη σφοδρή αντίδραση του ΠΑΟΚ (<https://www.sportime.gr/paok/georgiou-o-savvidis-echi-agorasi-panetoliko-ke-xanthi/>, <https://www.thepressroom.gr/sports/exelixa-paraitithike-logo-iban-sabbidi-o-giorgos-georgiou>). Οι καταγγελίες του Γεωργίου τότε δεν κίνησαν τότε ούτε υπουργό, ούτε Επιτροπή Επαγγελματικού Αθλητισμού, ούτε ΕΠΟ, ούτε αθλητικό εισαγγελέα για να διερευνήσουν το θέμα. Εκεί τελείωσε το θέμα επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ.

Στις αρχές Δεκεμβρίου σε εκπομπή του καναλιού του Μαρινάκη One έρχονται στο φως στοιχεία για το θέμα της πολυιδιοκτησίας, που αναδημοσιεύονται από τις αθλητικές εφημερίδες τις οποίες ο Σαββίδης απειλεί με μηνύσεις.

απαγορεύτηκε στην πράξη κάθε περαιτέρω διερεύνηση της υπόθεσης, αφού αυτή η ίδια η κυβερνητική πρωτοβουλία ήταν η πιο αθέμιτη άσκηση πίεσης και τρομοκράτησης σε ένα θεσμικό όργανο που τόλμησε να θίξει τα ρώσικα συμφέροντα.

Η βάση αυτής της πρωτοφανούς κυβερνητικής αυθαιρεσίας ήταν το ίδιο επιχείρημα που προβλήθηκε με πανό από τον ΠΑΟΚ, αμέσως μετά την απόφαση, σαν να ήταν έτοιμο από καιρό, το ίδιο που υιοθέτησαν από κοινού ΣΥΡΙΖΑ και Βελόπουλος, εκπρόσωπος του πρώτου «ρώσικου» κόμματος στην Ελλάδα, διαδόχου στη Βουλή της ρωσόδουλης ναζιστικής συμμορίας της «Χρυσής Αυγής». Πρόκειται για το επιχείρημα του «εθνικού διχασμού» που επαπειλείται όταν θίγονται τα ρώσικα συμφέροντα στη χώρα. Όχι τυχαία το ίδιο επιχείρημα προβάλλουν και στις ανακοινώσεις τους κατά του δημοσιογράφου Αλ. Μασσαβέτα η ρώσικη πρεσβεία και το ρώσικο Υπουργείο Εξωτερικών δηλαδή της «χειραγώγησης της κοινής γνώμης» ενάντια στο εθνικό συμφέρον που είναι η συμμαχία Ελλάδας-Ρωσίας. Κοντολογής όλοι όσοι καταγγέλλουν τους ρώσους ολιάρχες και το ρώσικο ιμπεριαλισμό αποτελούν «εχθρούς του έθνους». Αυτό είναι το έδαφος που καλλιεργείται σήμερα από σύσσωμο το καθεστώς με τη συνδρομή του ίδιου του ρώσικου κράτους για να επιβληθεί μία δικτατορία κοινοβουλευτικού τύπου στη χώρα υπέρ του ποτινικού αφεντικού.

Είναι γελοίο μάλιστα, το ότι η κυβέρνηση προσπάθησε να βρει ενόπτητες στο ποδόσφαιρο με τον κουμπουροφόρο Σαββίδη, που είχε εισβάλει σε γήπεδο για να απειλήσει διαιτητή. Για την εισβολή αυτή δεν έχει δικαστεί μέχρι σήμερα, ενώ η υπόθεση πήρε για τέταρτη φορά αναβολή στα μέσα Γενάρη.

Το ψευτοΚΚΕ δεν πήρε θέση στη σύγκρουση με το επιχείρημα ότι διαφωνεί συνολικά με τον τρόπο οργάνωσης του ποδοσφαίρου που εξυπηρετεί την κερδοφορία επιχειρηματικών συμφερόντων οπότε όλοι είναι το ίδιο ένοχοι, και απείχε από

την ψηφοφορία. Έτσι πάντα βάζει πλάτες στο ρώσικο ή το κινέζικο κεφάλαιο, ενώ απαιτεί παραδειγματική τιμωρία μόνο όταν η υπόθεση αφορά το ντόπιο, ή το δυτικό κεφάλαιο.

Το ΚΙΝΑΛ επέπληξε την κυβέρνηση για κακό χειρισμό και γιατί δεν μπορεί να επιβάλει το νόμο στα επιχειρηματικά συμφέροντα στο ποδόσφαιρο, δηλαδή και στον Μαρινάκη για τα στημένα και στον Σαββίδη, ουσιαστικά πήρε μία θέση όμοια με αυτή του ψευτοΚΚΕ. Το ΜΕΡΑ25 μίλησε επίσης για σύγκρουση επιχειρηματικών συμφερόντων. Τα δύο κόμματα απείχαν από την ψηφοφορία. Αποχή έκανε επίσης ο Σαμαράς, ενώ ο Μπαλτάκος γνωστός για τις καλές του σχέσεις με τον Κασιδιάρη, εμφανίστηκε στη συνέχεια σα συνήγορος υπεράσπισης του ΠΑΟΚ στην υπόθεση.

Οι κυβερνητικοί βουλευτές που αιφνιδιάστηκαν και επιφυλάχθηκαν για την ορθότητα της πρωθυπουργικής κίνησης, απειλήθηκαν με ποινή διαγραφής αν δεν υπερψηφίσουν την τροπολογία. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν ψήφισε την τροπολογία γιατί κι αυτή τη βρήκε αντι-Σαββιδική, παρά τη διαφωνία του όμως ζήτησε ονομαστική ψηφοφορία για την τροπολογία για να πάρουν τις ευθύνες τους οι βουλευτές της ΝΔ (!) απέναντι στο έθνος για την πολιτική του «διχασμού στο ποδόσφαιρο» (!), κι έτσι έγινε αρωγός του Μητσοτάκη στην επιβολή της κομματικής πειθαρχίας. Όπως αναμενόταν οι βουλευτές συμμορφώθηκαν και ψήφισαν την τροπολογία.

Ο αρμόδιος υφυπουργός Αυγενάκης παρόλο που είχε στηρίξει μέχρι τη στιγμή της απόφασης την ΕΕΑ συμμορφώθηκε στις υποδείξεις και βγήκε με ανακοίνωση του από την πρώτη στιγμή να αμφισβητήσει την τεκμηρίωση της απόφασης όταν ακόμα δεν είχε προλάβει να καθαρογραφεί το πόρισμα. Σύμφωνα με τα ρεπορτάζ την υπόθεση ο Αυγενάκης παραμερίστηκε και ανέλαβε από την πρώτη στιγμή την υπόθεση ο υπουργός Επικρατείας Γεραπετρίτης. Ανεξάρτητα από την ανακοίνωσή του ο Αυγενάκης σε ένδειξη της πρωθυπουργικής δυσαρέσκει-

ας αποσύρθηκε από τη Βουλή στη συζήτηση της τροπολογίας την οποία εισηγήθηκε η φιλοσυριζαία υπουργός Πολιτισμού Μενδώνη. Ο ΣΥΡΙΖΑ του επιτέθηκε με σφοδρότητα για πολιτική στοχοποίηση του Σαββίδη με μία ελεγχόμενη από τον ίδιο Επιτροπή. Το επιχείρημα του ΣΥΡΙΖΑ ήταν ότι διόρισε δύο μέλη της Επιτροπής για την αναπλήρωση των αντίστοιχων κενών, αντί να αναθέσει το διορισμό τους στη Βουλή. Όμως κάτι τέτοιο δεν του επιτρεπόταν γιατί η αλλαγή του τρόπου διορισμού της ΕΕΑ έγινε με νόμο του ΣΥΡΙΖΑ που ψηφίστηκε πριν τη λήξη της θητείας της Επιτροπής. Δεν μπορούσε να αλλάξει ο τρόπος συγκρότησης της στη διάρκεια του πρωταθλήματος όταν η θητεία των διορισμένων με τον παλιό νόμο μελών της δεν είχε λήξει.

Ο Αυγενάκης απομακρύνθηκε και από τις επαφές με τη ΦΙΦΑ και την ΟΥΕΦΑ, που ασκούν εποπτεία στο ελληνικό ποδόσφαιρο και αντικαταστάθηκε και σ' αυτές από το Γεραπετρίτη. Σε αυτόν ανάθεσε ο πρωθυπουργός να υποστηρίξει τις κυβερνητικές θέσεις στις διεθνείς αυτές ομοσπονδίες που απαγορεύουν διαροπάου την πολυιδιοκτησία. Σημειώνεται ότι ο Αυγενάκης είχε συγκρουστεί ελληνική ποδοσφαιρική ομοσπονδία έχοντας τη στήριξη της ΦΙΦΑ και της ΟΥΕΦΑ, όταν η ΕΠΟ επιχείρησε να ελαφρύνει τις ποινές για τη βία και να σπάσει την απαγόρευση για την πολυιδιοκτησία επιτρέποντας την έως το ποσοστό του 5%. Οι ιστοσελίδες του ΠΑΟΚ τον είχαν καταγγείλει για αυτή του τη στάση. Ο ίδιος ο Σαββίδης του είχε φερθεί απαξιωτικά όταν ο Αυγενάκης πήγε να τον συναντήσει στο ξενοδοχείο του.

Τελικά μία εισαγγελέας παρακάμπτοντας τον προϊστάμενο της διέταξε προκαταρκτική εξέταση κατά του υφυπουργού Αθλητισμού και κατά των μελών της ΕΕΑ ότι «προσπάθησαν να υποκινήσουν επεισόδια και βία», υιοθετώντας ουσιαστικά τη Συριζαϊκή και κυβερνητική δημαγωγία περί «εθνικού διχασμού». Ο ΠΑΟΚ από την πλευρά του υπέβαλε μήνυση κατά των μελών της ΕΕΑ.

Ο Μητσοτάκης επιταχύνει την αποικιοποίηση της χώρας με διακομματική στήριξη

Συνέχεια από τη σελ. 3

Για να εφαρμοστεί οποιαδήποτε ποινή πρέπει να συζητηθεί η υπόθεση στο Πρωτοβάθμιο Μονομελές Πειθαρχικό Όργανο της Super League, όπου η υπόθεση έχει ήδη πάρει μία αναβολή, και να εξαντληθούν στη συνέχεια τα ένδικα μέσα εναντίον της απόφασης που θα πάρει. Φαίνεται ότι τελικά μεθοδεύεται μία πολύ ελαφριά ποινή, αν και εφόσον επιβληθεί, που θα ισοδυναμεί ουσιαστικά με αθώωση.

Η αθώωση του Σαββίδη δεν θα μπορούσε παρά να επιβληθεί με πολιτική βία την οποία κάλυψαν όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα. Αυτό ήταν το δεύτερο δείγμα της κοινοβουλευτικού τύπου δικτατορίας μετά τη διάλυση του συνεδρίου της ΓΣΕΕ από το ΠΑΜΕ με κρατική συνδρομή, και το πρώτο τέτοιο δείγμα για την υπεράσπιση απευθείας των ρώσικων συμφερόντων.

Γιατί φανταζόταν κανείς ότι θα περνούσε η περίφημη νομιμότητα; Όχι, στην αποικία της Ρωσίας και των ολιγαρχών της, δεν θα μπορούσε να περάσει. Εδώ νόμος είναι ότι συμφέρει το Σαββίδη, και μάλιστα πολλές φορές περισσότερο από ότι νόμος είναι το δίκιο του ψευτοΚΚΕ, του πολιτικού πρακτορείου της ρώσικης υπερδύναμης. Δύο φορές έχει ήδη χαριστεί το ελληνικό κράτος στο Σαββίδη όταν απαίτησε ρύθμιση για τριάντα εκατομμύρια Ευρώ περίπου για τα χρέη του ΠΑΟΚ και την πήρε από τον Τσίπρα, και όταν απαίτησε να του σβηστεί πρόστιμο για λαθρεμπόριο για τη ΣΕΚΑΠ και σύρθηκε ο ΣΥΡΙΖΑ στη Βουλή να ψηφίσει ειδικό νόμο. Αλλά αυτά πήραν το χρόνο τους και είχαν να ξεπεράσουν αντιστάσεις από τμήματα της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ για να προχωρήσουν. Τώρα, ο οδοστρωτήρας της πουτινικής επιβολής πέρασε μέσα σε 24 ώρες και με συνοπτικές διαδικασίες.

Τα στοιχεία για την πολυδικοκτησία και ο ρόλος του Μαρινάκη

Τα στοιχεία που εμφανίστηκαν για την πολυδικοκτησία ήταν αδιαμφισβήτητα, και ο ΠΑΟΚ βρέθηκε σε τόσο τρωτή θέση που οι δικηγόροι του αναγκάστηκαν να υποστηρίξουν ότι ο Ιβάν Σαββίδης ήταν απλά πρόεδρος του ΠΑΟΚ και όχι ιδιοκτήτης του! Συγκεκριμένα, τα οικονομικά στοιχεία και η ίδια η έρευνα της ΕΕΑ έδειξαν ότι την Ξάνθη αγόρασε ο ανηψιός του Σαββίδη, Καλπατζίδης, ο οποί-

ος ενέργησε για λογαριασμό του ίδιου του Σαββίδη. Τα στοιχεία αυτά δεν πήρε καμία πρωτοβουλία ο Ολυμπιακός να τα αποκαλύψει, ήταν γνωστά στη Θεσσαλονίκη, τα κατάγγειλε ο Γ. Γεωργίου, αποσιωπήθηκαν επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, αλλά ήταν ήδη ένα σκάνδαλο που είχε έρθει στο φως.

Το ερώτημα είναι γιατί ξανακίνησε το θόρυβο και μάλιστα σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα ο επίσης ανατολικής κοπής ολιγάρχης Μαρινάκης.

Για το Μαρινάκη έχουμε γράψει ότι είναι ολιγάρχης στην υπηρεσία του ρωσικού μπλοκ (και σαν τέτοιος πήρε τον Ολυμπιακό από τον Κόκκαλη) με ειδικευση στο να δίνει τον Πειραιά στην Κίνα, όπως ο Σαββίδης δίνει τη Θεσσαλονίκη στη Ρωσία. Η διαφορά είναι ότι ο Μαρινάκης εμφανίζεται σαν δυτικόφιλος, πράγμα που κατά τη γνώμη μας γίνεται στα πλαίσια του καθησυχασμού των ΗΠΑ που για να εγκαταλείψουν την Τουρκία στα χέρια της Ρωσίας πρέπει να πάρουν αρκετές εγγυήσεις από το ελληνικό πολιτικό καθεστώς ότι η ως χθες αντιαμερικάνικη Ελλάδα θα είναι από και προς ένας αφοσιωμένος τους σύμμαχος στα Βαλκάνια και την Ανατολική Μεσόγειο. Τέτοιες εγγυήσεις τις δίνει το πολιτικό σύστημα της Ελλάδας με τρεις τρόπους: α) Με τη στρατιωτική αναβάθμιση των σχέσεων με το όλο και πιο διασπασμένο και υφεσιακό προς τη Ρωσία ΝΑΤΟ, β) με το ότι η ρωσόφιλη ηγεσία Ιερώνυμου αναγνώρισε ξαφνικά την ουκρανική εκκλησιαστική ανεξαρτησία στη γραμμή του Βαρθολομαίου κόντρα στη Ρωσία, (αν και νέος μητροπολίτης Κίεβου διορίστηκε ένας φίλος της ρώσικης εκκλησίας), γ) με το δικαίωμα στις ΗΠΑ να κάνει κάποιες επενδύσεις σε χώρους ειδικής σημασίας: ναυπηγεία Σύρου, (ίσως και Ελευσίνας), Ελληνικό. Μέσα στα πλαίσια αυτού του καθησυχασμού ίσως έχει δοθεί το κατασχεμένο από τους ρωσόδουλους συγκρότημα Λαμπράκη που κυρίως στον Τύπο (Βήμα, Νέα) αλλά σε ένα βαθμό και στην τηλεόραση (ΜΕΓΚΑ) ήταν το μόνο που είχε σαφή φιλοδυτικό αλλά και αρκετά ανεξάρτητο από τη ρώσικη πολιτική προσανατολισμό για αυτό δεχόταν τα λυσσασμένα πυρά των φαιο-«κόκκινων» («Χρυσής Αυγής», ΣΥΡΙΖΑ, ψευτοΚΚΕ).

Το ότι ο Μαρινάκης εμφανίζεται με τον Ολυμπιακό του σαν ο κύριος πόλος αντίστασης

στο κράτος Σαββίδη, που έχει σχηματίσει πολιτικό φασιστικό στρατό από ό,τι είναι πιο καθυστερημένο ή και φασιστικό μέσα στον ΠΑΟΚ, δεν είναι κάτι που ξεφεύγει από τα όρια αυτού του ρόλου του. Ο ίδιος ο Σαββίδης άλλωστε απέφυγε με οποιονδήποτε τρόπο να ευχαριστήσει την κυβέρνηση για την παρέμβασή της, όπως είχε ευχαριστήσει τον Τσίπρα για τη ρύθμιση στα χρέη του ΠΑΟΚ, και αντίθετα την κατάγγειλε ότι επιχειρεί με φωτογραφικές ρυθμίσεις να δώσει το πρωτάθλημα στον Μαρινάκη. Στην πραγματικότητα ο Μαρινάκης καπελώνει κάθε αντίσταση στο Σαββίδη και την καίει πολιτικά, επειδή ο ίδιος είναι τόσο εκτεθειμένος επειδή για πολλά χρόνια κίνησε έναν αντίστοιχο στρατό τραμπουκων στον Ολυμπιακό, δεμένων μάλιστα και με τη «Χρυσή Αυγή», και κυρίως εξασφάλισε τις νίκες του με ένα αντίστοιχο διαιτητικό όργιο. Από την άλλη είναι αναγκασμένος να καταγγείλει τον ΠΑΟΚ του Σαββίδη για να μπορέσει να κρατήσει την προεδρία στον Ολυμπιακό, που η βάση του βράζει, ενάντια στο νέο διαιτητικό καθεστώς Σαββίδη. Το κράτος Σαββίδη έχει ήδη προκαλέσει τις πιο έντονες αντιδράσεις στην ίδια τη Θεσσαλονίκη, όπως αυτή των οπαδών του Άρη που καταγγέλλουν κράτος ολιγάρχη (Γράφουν σε ανάρτησή τους ότι «*Το Μεντεγίν μπροστά στη Σαλονίκη φαντάζει σαν το Μοντεκάρλο της λατινικής Αμερικής*»).

Σε κάθε περίπτωση ανεξάρτητα από το ποιος έφερε την καταγγελία ενώπιον ενός θεσμικού οργάνου, η ουσία είναι ότι αυτό το όργανο είχε να ξετάσει ένα φάκελο με συγκεκριμένα στοιχεία, τα οποία ήταν συντριπτικά.

Αλλά είναι χαρακτηριστική η σιωπή των εφημερίδων και των καναλιών του Μαρινάκη, πάνω στο απόγειο της σύγκρουσης του με έναν πουτινικό ολιγάρχη, για τις απειλές της ρώσικης πρεσβείας και του ρώσικου ΥΠΕΞ κατά του δημοσιογράφου Αλ. Μασσαβέτα για το βιβλίο του «Τρίτη Ρώμη», σιωπή που αποδεικνύει τη σημασία της πολιτικής εξόντωσης του Ψυχάρη. Αντίστοιχα, ενώ η σύγκρουση με το Σαββίδη, βρισκόταν σε πλήρη εξέλιξη, η ρώσικη πρεσβεία, δεν αναφέρθηκε ούτε μία φορά στα ΜΜΕ του Μαρινάκη, αλλά εμφανίστηκε το ίδιο το ρώσικο ΥΠΕΞ να στοχοποιεί την *Καθημερινή*, και τον όμιλο Αλαφούζου επειδή έδωσε βήμα στον Αλ. Μασσαβέτα !!!

Οικουμενική σιωπή μπροστά στην τρομερή πρόκληση της επίθεσης της ρώσικης πρεσβείας και του ρώσικου ΥΠΕΞ ενάντια στο δημοσιογράφο Αλ. Μασσαβέτα και στην Καθημερινή για «αντιρωσισμό»!

Το ρώσικο κράτος ανέλαβε ελέω κυβέρνησης, αντιπολίτευσης, κοινοβουλευτικών κομμάτων και θεσμικών οργάνων επίσημο ρόλο λογοκριτή στα ΜΜΕ της χώρας, απευθύνοντας εκφοβιστικούς λίβελους σε δημοσιογράφους που υιοθετούν αντιρωσικές θέσεις, όπως ο Αλ. Μασσαβέτας, και απαιτώντας από τα ΜΜΕ της χώρας να μην τον προβάλλουν. Στο βιβλίο του ο Αλ. Μασσαβέτας μιλάει για υβριδικό πόλεμο της Ρωσίας κατά της Ελλάδας, και αναφέρεται ειδικότερα στη σύγκρουση του Πατριαρχείου Μόσχας με το Οικουμενικό Πατριαρχείο. Η *Καθημερινή* πήρε συνέντευξη από τον Αλ. Μασσαβέτα στις 28/1 στην οποία παρουσίαζε το βιβλίο του. Το βιβλίο είχε κυκλοφορήσει πέρσι το φθινόπωρο, και ο Βαρθολομαίος το επαίνεσε.

Ήταν όμως η συνέντευξη του συγγραφέα του στην *Καθημερινή* που προκάλεσε ανακοίνωση της ρώσικης πρεσβείας στην οποία χαρακτηρίζει το δημοσιογράφο «αδιάντροπο στηλιτευτή», τον κατηγορεί για χειραγώγηση της ελληνικής κοινής γνώμης και για κυνική απροκάλυπτη επίθεση κατά Ελλάδας και Ρωσίας, ενώ «επισημαίνει» ότι είναι «*κρίμα που ορισμένα ΜΜΕ παρέχουν υπάκουα το βήμα σ' αυτόν και σε άλλους παρόμοιους αντιπάλους της συνεργασίας Ελλάδας – Ρωσίας*» (!!!) (<https://sputniknews.gr/ellada/202001286100696-rosiki-presveia-gia-dimosieuma-efimeridas-aprokalyptes-epitheseis-mediastrevlosi-ton-gegonoton/>). Στη συνέχεια έβγαλε δεύτερη ανακοίνωση το ίδιο το ρώσικο υπουργείο εξωτερικών (!) το οποίο στοχοποίησε συγκεκριμένα την *Καθημερινή* για το βήμα που έδωσε στο Αλ. Μασσαβέτα και διευκρίνισε ότι τέτοιοι δημοσιογράφοι και τέτοια ΜΜΕ αποδεικνύουν την «*προσήλωσή τους σε εξωτερικές δυνάμεις που θέλουν να μπου σφίνα στις σχέσεις μεταξύ Μόσχας και Αθήνας*» (https://www.mid.ru/nedostovernie-publikacii/-/asset_publisher/nTzOQTrrCFd0/content/id/4028006?novelty-display-dynamic=news&p_p_id=101_INSTANCE_nTzOQTrrCFd0&_101

[INSTANCE_nTzOQTrrCFd0_languageId=en_GB](https://www.mid.ru/nedostovernie-publikacii/-/asset_publisher/nTzOQTrrCFd0/languageId=en_GB)).

Δεν είναι δουλειά του ρώσικου κράτους δια της πρεσβείας και δια του υπουργείου εξωτερικών να καλεί ουσιαστικά σε απαγόρευση κυκλοφορίας βιβλίων που έχουν αρνητική άποψη για τη ρώσικη πολιτική στην Ελλάδα, να στηλιτεύει αναγνωρισμένους δημοσιογράφους σαν «αδιάντροπους στηλιτευτές», και να απαγορεύει στα ελληνικά ΜΜΕ να δημοσιεύουν τέτοιες απόψεις. Έχει άπειρες κρατικές πένες το Κρεμλίνο να σχολιάσουν βιβλία και άρθρα που στηλιτεύουν τη ρώσικη πολιτική αν θέλει να αντιδράσει. Το Κρεμλίνο ανησύχησε όταν δόθηκε βήμα από μία εφημερίδα με πολιτική επιρροή στους φιλελεύθερους κύκλους στο συγγραφέα του βιβλίου, γιατί μέσα από μία τέτοια εφημερίδα μπορεί να διαδώσει πλατιά τις απόψεις του και να ενισχύσει ένα αντιρωσικό ρεύμα στην προοριζόμενη για ρώσικη αποικία Ελλάδα (<https://www.kathimerini.gr/1062288/article/epikairothta/ellada/o-yvridikos-polemos-giaton-8rono-ths-or8odo3ias>).

Τέτοιες τοποθετήσεις σε τόσο επίσημο επίπεδο ενάντια στην ελευθεροτυπία, έπρεπε να ξεσηκώσουν θύελλα διαμαρτυριών και επίσημα διαβήματα από την κυβέρνηση. Αντί γι αυτό μία εκκωφαντική σιωπή έδειξε την πλήρη συμπαράταξη των ντόπιων υποτακτικών με παρεμβάσεις που σε οποιαδήποτε άλλη χώρα θα στιγματίζονταν σαν αθέμιτες επεμβάσεις στο εσωτερικό της. Αυτό ήταν το δεύτερο επεισόδιο που έδειξε ότι οι πολίτες αυτής της χώρας χωρίς να το καταλάβουν και χωρίς να τους ρωτήσει κανείς μετατρέπονται από πολίτες της ελληνικής επικράτειας σε πολίτες της ρώσικης επικράτειας με όρους φασιστικής δικτατορίας, με τους όρους του πουτινικού φασιστικού κράτους, του δολοφόνου της Πολιτκόφσκαγια.

Ταυτόχρονα στο όνομα του αντιρατσισμού, ο Π. Δημητράς, ενεργώντας σαν εκπρόσωπος του Παρατηρητηρίου των Συμφωνιών του Ελσίνκι, υπέβαλε μηνυτήρια αναφορά στον εισαγγελέα γιατί τόλμησε εκπρόσωπος μίας ελληνικής ποδοσφαιρικής ομάδας, του Ολυμπιακού, να καταγγείλει το Σαββίδη σε ρώσο ολιγάρχη (!) Είχαν διαμαρτυρηθεί πρώτα τα ποντιακά σωματεία που βρίσκονται υπό τον έλεγχο του Σαββίδη, τα ίδια που είχαν υποστηρίξει την επίθεση των

Ακόμα μια φορά για τον απόλυτα παρακρατικό - καθεστωτικό χαρακτήρα των διαφόρων Ρουβικών - Πυρήνων της Φωτιάς κλπ.

Η αναφορά της πρώην εισαγγελέα Εφετών Γ. Τσατάνη στην επιτροπή της Βουλής που διεξάγει την έρευνα για τα πεπραγμένα του καραμανλικού - τσιπρικού Παπαγγελόπουλου, αναπληρωτή υπουργού Δικαιοσύνης των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ (και μετά του σκέτου ΣΥΡΙΖΑ), ότι ακριβώς αυτά που της έλεγε απειλώντας την για να επηρεάσει την εξέλιξη διάφορων υποθέσεων ο συριζανελίτης υπουργός τα έγραψαν αργότερα οι «Πυρήνες της Φωτιάς» σε προκήρυξή τους όταν έβαλαν βόμβα έξω από το σπίτι της, αλλά και η επίθεση του «Ρουβίκωνα» στο σπίτι του δημοσιογράφου του ΣΚΑΪ Άρη Πορτοσάλτε έφεραν ξανά στο προσκήνιο το ζήτημα της ψευτοαριστερής και ψευτοαναρχικής βίας, ψηλής και «χαμηλής» έντασης αντίστοιχα.

Για πολλούς ανθρώπους με γενικά προοδευτικές διαθέσεις, που όμως ο τρόπος σκέψης τους επηρεάζεται άμεσα και καίρια από τις ηγεσίες του σοσιαλφασιστικού aparát (ΣΥΡΙΖΑ, ψευτοΚΚΕ και εξωκοινοβουλευτικές ουρές τους), τα πλήγματα που δίνουν αυτές οι οργανώσεις είναι είτε επιζήμια μεν αλλά δίκαια στις προθέσεις τους, είτε και θετικά για το λαό, αφού πλήττουν κατά κανόνα πολιτικούς, δικαστικούς ή δημοσιογραφικούς παράγοντες της κλασσικού τύπου αστικής τάξης, που σύμφωνα με την κατάλληλα δουλεμένη μέση συνείδηση της βάσης της ψευτοαριστεράς είναι και η μόνη αξία λόγου αστική τάξη και ο μόνος αξίος λόγου εχθρός του λαού, τόσο σε οικονομικό - πολιτικό όσο και σε ευρύτερο ιδεολογικό επίπεδο.

Έχουμε πολλές φορές εξηγήσει και οι παλιότεροι αναγνώστες και φίλοι μας σίγουρα γνωρίζουν τη θέση μας (που την έχουμε τεκμηριώσει στέρεα μέσα από την πολιτική ανάλυση της διάταξης των στρατοπέδων του ιμπεριαλισμού και της αστικής τάξης) ότι αυτές οι οργανώσεις, κυρίως οι ηγεσίες και οι «πυρηνάρχες» τους, που αποφασίζουν για το πότε και πού θα δοθεί το κάθε χτύπημα και γράφουνε τα αντίστοιχα «μανιφέστα», χτυπάνε εκείνα τα τμήματα του ιμπεριαλισμού και των ντόπιων αστών τα οποία βρίσκονται σε στρατηγική υποχώρηση (δυτικός ιμπεριαλισμός και ντόπια, κλασσικού τύπου μισοφιλελεύθερη - μισοδημοκρατική αστική τάξη) στην υπηρεσία ενός χειρότερου και πολύ βαθύτερα δεξιού και φασίστα εχθρού του λαού (ρωσοκινεζικός σοσιαλιμπεριαλισμός και ντόπια κρατικοολιγαρχική φαιο-«κόκκινη», νεοφεουδαρχική ακρίδα). Σε καμία περίπτωση δηλαδή αυτά τα χτυπήματα δεν βελτιώνουν, έστω ως χτυπήματα του «σεχταριστικού» κομματιού ενός ευρύτερα προοδευτικού κινήματος, τη ζωή και την προοπτική του λαού στο όνομα του οποίου πραγματοποιούνται. Κι αυτό γιατί η κύρια πηγή τόσο του πολιτικού φασισμού και του οικονομικού φτωχέματος της καταβασανισμένης λαϊκήςμάζας στη χώρα μας είναι - μέσω παραγωγικού αντιβιομηχανι-

κού σαμποτάζ - ακριβώς οι πολιτικές και οικονομικές εκείνες δυνάμεις τις οποίες οι διάφοροι Πυρήνες και Ρουβίκωνες όχι μόνο δεν ακουμπούν, αλλά στην ουσία υποστηρίζουν και εξυπηρετούν.

Για εκείνους ωστόσο, που θεωρούν ότι ο ιμπεριαλισμός είναι ένας και ενιαίος ή ότι είναι πράγματι διαιρεμένος σε στρατόπεδα, από τα οποία όμως πρέπει τάχα οι κομμουνιστές να διατηρούν πάντα ίση απόσταση και να μην τα ιεραρχούν σε περισσότερο και λιγότερο επικίνδυνα (άρνηση των αντιφασιστικών και αντιιμπεριαλιστικών μετώπων με αστικές και μικροαστικές δυνάμεις), έχει μια αξία να καταδεικνύει κανείς και τον άμεσα, ορατά κρατικό και «ρεφορμιστικό» χαρακτήρα της κνιτοσυριζέικου, ψευτομαρξιστικού (στην ιδεολογία) και ψευτοαναρχικού (στη μορφή) νέου τύπου αντιδραστικής βίας, που έχει καταφέρει και στην ουσία έχει ενσωματώσει σήμερα μεγάλο μέρος του αναρχικού χώρου. Ο τελευταίος, ιδεολογικά και πολιτικά ανάπηρος από γεννησιμιού του, αδυνατεί να παραβγεί με τα μπουκαλάκια του για τις μολότοφ και τα σπασοτζαμάκια παιδιαρίσματά του στην «αίγλη» που έχουν οι «ήρωες» φυλακισμένοι φιλοναζί μηδενιστές των Πυρήνων και οι «μαζικοί, σοβαροί, κοινωνικοί», όπως αυτοπαρουσιάζονται, αρχιυποκριτές κρυφοσυριζαίοι και κρυφοκνίτες του Ρουβίκωνα. Έτσι τελικά ο κλασσικός αναρχισμός γίνεται μια χαψιά από αυτά τα ρεύματα, που αποτελούν ένα ενιαίο συνεχές στην υπηρεσία του καθεστώτος.

Κινήματα του λαού ή «λαϊκά» κινήματα άλωσης του αστικού κράτους;

Για να καταλάβει κανείς τη φύση της σοσιαλφασιστικής, τραμπούκικης βίας των καθεστωτικών αυτών «επαναστατών», πρέπει να καταλάβει και να εξηγήσει τη φύση της εξουσίας που θέλει να ασκήσει και που θαυμάζει σε άλλες χώρες ο κυβερνητικός σοσιαλφασισμός τύπου ΣΥΡΙΖΑ και

το «επαναστατικό» κόμμα - μήτρα του τελευταίου, το αγαπημένο του κάθε αρχιεπίσκοπου και του κάθε «οικουμενικού» πρόεδρου της δημοκρατίας ψευτοΚΚΕ.

Σε αντίθεση με τα λαϊκά κινήματα σε όλο τον κόσμο (και στην Ελλάδα) την περίοδο του πραγματικού κομμουνιστικού, αντιιμπεριαλιστικού, δημοκρατικού και αντιφασιστικού κινήματος, χοντρικά μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '60 (με σκιρτήματα έως τα τέλη της δεκαετίας του '70), που ήταν ολωσδιόλου εξωτερικά προς το αστικό κράτος, παρά το γεγονός ότι επιχειρούσαν να ασκήσουν πίεση και στο εσωτερικό του (ενάντια στις πιο αντιδραστικές, αντικομμουνιστικές και αντιδημοκρατικές δυνάμεις), τα κινήματα του σοσιαλφασισμού, με την καθοδήγηση της χρουσσοφικής και μπρεζνιεφικής Σοβιετικής Ένωσης και του ρεβιζιονιστικού - σοσιαλφασιστικού «Κ»ΚΣΕ μετά το 1960, επιχειρούσαν ήδη από τότε να καταλάβουν το αστικό κράτος σε συνεργασία με τα χειρότερα στοιχεία της κλασσικής ιδιωτικής ή ακόμη περισσότερο της γραφειοκρατικής κρατικής αστικής τάξης, αρκεί αυτά τα τελευταία να ήταν αντιδυτικά και φιλορωσικά. Χαρακτηριστική είναι, για να έρθουμε πιο κοντά στο σήμερα, η περίπτωση Τσάβες - Μαδούρο στη Βενεζουέλα, σε σχέση με την περίπτωση Αλιέντε στη Χιλή. Ο τελευταίος είχε δώσει πράγματι αέρα και ρόλο στους ψευτοκομμουνιστές μπρεζνιεφικούς με τους οποίους είχε συμμαχία, καθώς και στους νεοτροτσκιστές, γκεβαριστές του MIR κατά την προεδρία του, γεγονός που έπαιξε σημαντικό ρόλο στην ανατροπή του, ενώ είχε και κλασσικές σοσιαλδημοκρατικές αυταπάτες για ειρηνική μετάλλαξη του αστικού κράτους σε «σοσιαλιστικό» και φιλολαϊκό. Ωστόσο, από το ίδιο το φασιστικό δυτικοκίνητο πραξικόπημα του αρχιδολοφόνου Πινοςέτ και την ίδια του την προσωπική τύχη, φάνηκε τελικά ότι ο Αλιέντε, με όλες τις πολιτικές αδυναμίες του, ήταν φλογερός δημοκράτης και αντιιμπεριαλιστής και έτσι τελικά εξωτερικός προς το ίδιο το κράτος του οποίου είχε εκλεγεί αρχηγός, γι' αυτό και δεν μπόρεσε να σταθεί σε αυτή τη θέση για πάνω από τρία χρόνια και με συνεχείς συγκρούσεις με το στρατό, με το κοινοβούλιο που ήλεγχε η κλασσικού τύπου αντίδραση, με αντιδραστικά κινήματα (π.χ. φορηγατζήδες) κλπ.

Αντίθετα, οι ρωσόφιλοι σοσιαλσωβινιστές τσαβικοί φασίστες βρίσκονται στην εξουσία εδώ και 21 χρόνια, έχοντας

Συνέχεια στη σελ. 14

τραμπούκων στον Μπουτάρη για το μακεδονικό. Σύμφωνα με τον Π. Δημητρά και τα ποντιακά σωματεία το να αποκαλείς το Σαββίδη ρώσο, αποτελεί ρατσιστική επίθεση, γιατί δεν του αναγνωρίζεις την ελληνική καταγωγή του (!!!) Αυτή η μήνυση σημαίνει απαγόρευση για όποιον καταγγέλλει τον Σαββίδη σαν εκπρόσωπο της ρώσικης κρατικής πολιτικής, έναν άνθρωπο που σε όλες τις συνεντεύξεις του μιλάει ρώσικα, έχει ανδρωθεί στη Ρωσία σαν τμήμα της κρατικής ολιγαρχίας, συγκαταλέγεται στον κατάλογο των ρώσων πολυκατομυριούχων, έγινε βουλευτής της ρώσικης δούμας με το κόμμα του Πούτιν για δύο θητείες, που όπου σταθεί και όπου βρεθεί επαιεί τον Πούτιν και υπερασπίζεται με ενθουσιασμό τα συμφέροντα του ρώσικου κράτους.

Τέτοιου είδους μηνύσεις που ζητάνε απαγορεύσεις της καταγγελίας των ρώσων ολιγαρχών, ως εκπροσώπων του ρώσικου κεφάλαιου (μήνυση που δεν θα μπορούσε κανείς να διανοηθεί στην

περίπτωση αναφοράς σε αμερικάνο πολυκατομυριούχο), δικαιώνουν την πουτινική πολιτική που χαρακτηρίζει ρατσιστές όσους καταγγέλλουν στη Ρωσία τις φασιστικές πρακτικές των θεσμών του ρώσικου κράτους (κυβέρνηση, αστυνομία, διοίκηση) στη βάση της οποίας πολλοί ρώσοι αντιφασίστες έχουν υποστεί μεγάλες ταλαιπωρίες και διώξεις (δες έκθεση της ρώσικης οργάνωσης «SOVA CENTER» για την κατάχρηση της αντιεξτρεμιστικής νομοθεσίας στη Ρωσία του 2016, <https://www.sova-center.ru/en/misuse/reports-analyses/2017/04/d36857/>) και αποτελούν πρώτα απ' όλα προσβολή απέναντι στους ρώσους δημοκράτες και αντιφασίστες.

Είναι ακόμα χειρότερο, το ότι τέτοιες μηνύσεις εκφοβισμού γίνονται σε μία χώρα όπου το κράτος έχει ανάγει σε δόγμα τον ελληνορθόδοξο ρατσισμό στο εσωτερικό της στην υπηρεσία της συμμαχίας με την «αδελφή» ορθόδοξη Ρωσία του Πούτιν, και στο ίδιο έδαφος καλλιεργεί τον εθνοφασισμό, όταν αρνείται να αναγνωρίσει τις εθνικές μειο-

νότητες, τη μακεδονική και την τούρκικη, και έφτασε να αφήσει χώρο σε μια ναζιστική δολοφονική συμμορία για να ανδρωθεί και να μπει στη Βουλή, ακριβώς επειδή υμνεί τον Πούτιν που στο όνομα του πίνει νερό ο Σαββίδης. Όχι τυχαία, το ίδιο επιχείρημα περί αντιρώσικου ρατσισμού χρησιμοποίησαν οι δικηγόροι του ναζί Κ. Πλεύρη ενάντια στους μάρτυρες της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας στη δίκη για το αντισημιτικό βιβλίο του «Εβραίοι, όλη η αλήθεια».

Όσο γίνεται φανερή η επιχείρηση επιβολής ρώσικου φασιστικού κράτους τόσο γεννιούνται νέες αντιστάσεις

Χωρίς να χρειάζεται επέμβαση στρατού, χωρίς τανκς, με δουλική κυβέρνηση, δουλικά κόμματα, και δουλική αστική τάξη, διεκπεραιώθηκε από την κυβέρνηση με την έγκριση στην πράξη σύσσωμης της αντιπολίτευσης η πιο κραυγαλέα καταπάτηση κάθε έννοιας νομιμότητας υπέρ ενός πουτινικού ολιγάρχη, και νομιμοποιήθηκε μία ωμή φασι-

στική παρέμβαση της ρώσικης υπερδύναμης, για τη φίμωση όσων μιλάνε ενάντια στο πουτινικό καθεστώς και στο ρώσικο ιμπεριαλισμό στην Ελλάδα, ένα δικαίωμα που έπρεπε να θεωρείται απρόσβλητο και αδιαπραγμάτευτο με όρους εθνικής κυριαρχίας.

Έστω όμως σε αυτή τη χώρα η Καθημερινή μπόρεσε να βγάλει μία ανακοίνωση απάντηση στο ρώσικο ΥΠΕΞ ότι φιλοξενεί στις σελίδες της και το λόγο και τον αντίλογο, και ότι «δεν πρόκειται να αποκλίνει από τη γραμμή της πολύπλευρης παρουσίας των θεμάτων και του πλουραλισμού των απόψεων». Αυτή ήταν μία τοποθέτηση αντίστασης στη φίμωση, ακόμα κι αν αναγκάστηκε να δηλώσει ταυτόχρονα ότι ήταν τιμή για την εφημερίδα να φιλοξενήσει άρθρο του Βλάντιμιρ Πούτιν κατά την επίσκεψη του στην Ελλάδα (<https://www.kathimerini.gr/1063953/article/epikairothta/politikh/anakoynwsh-ths-k>).

Αρκετές ιστοσελίδες εφημερίδων επίσης παρουσίασαν το βιβλίο του Μασσαβέτα (<https://www.athensvoice.gr/culture/books/alexandros-massavetas>, https://www.lifo.gr/articles/book_articles/261088/i-tritromi-sto-neo-toy-vivlio-o-aleksandros-massavetas-ereyna-ti-geopolitiki-tis-rosikis-ekklisias, <https://elftheriaonline.gr/stiles/apopseis/item/198012-poso-fillellinikes-oi-methodeyseis-tis-tritis-romis>).

Καθόλου τυχαία τελικά στην Ελλάδα υπάρχει η ΟΑΚΚΕ που εδώ και τριάντα πέντε χρόνια καταγγέλλει το ρώσικο ιμπεριαλισμό και την επιχείρηση αποικιοποίησης της χώρας.

Η ρώσικη υπερδύναμη στην Ελλάδα δεν θα περάσει εύκολες μέρες, όσο και δουλικό να είναι το πολιτικό καθεστώς, ειδικά όταν οι εργάτες καταλάβουν ότι η πείνα και η φτώχεια τους είναι αποτέλεσμα της πολιτικής του σαμποτάζ που εξυπηρετεί τα συμφέροντά της.

Η ρώσικη υπερδύναμη στην Ελλάδα δεν θα περάσει εύκολες μέρες, όσο και δουλικό να είναι το πολιτικό καθεστώς, ειδικά όταν οι εργάτες καταλάβουν ότι η πείνα και η φτώχεια τους είναι αποτέλεσμα της πολιτικής του σαμποτάζ που εξυπηρετεί τα συμφέροντά της.

Hot Spot: ΑΚΡΟΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΨΕΥΤΟΑΡΙΣΤΕΡΑ ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΣΕ ΕΝΑ ΒΡΩΜΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Θέλουν να δυναμώσουν το ρατσισμό στην Ελλάδα και σε όλη την Ευρώπη

Το κίνημα των τοπικών φορέων (δήμων, εκκλησίας κλπ) κατά των κλειστών κέντρων είναι σύμφωνα με όλες τις μέχρι τώρα ενδείξεις ένα βρώμικο κίνημα το οποίο καθοδηγείται από τη μία πλευρά από ρατσιστικούς, φιλοναζιστικούς, ακροδεξιούς κύκλους στο όνομα της τάξης και της υπεράσπισης της νησιώτικης ταυτότητας από τον δήθεν κίνδυνο της αλλοίωσης ενός κύματος αλλοδαπών ξένων προς το ελληνικό έθνος και την ελληνική κοινωνία, και από την άλλη πλευρά από τη σοσιαλφασιστική ψευτοαριστερά στο όνομα των ανοιχτών συνόρων και της δήθεν αλληλεγγύης στο δράμα μεταναστών και προσφύγων.

Η κυβέρνηση, οι φασίστες και οι σοσιαλφασίστες λένε ψέμματα στους ντόπιους για τα αίτια των δυσχερειών που αντιμετωπίζουν από τη συσσώρευση ενός δυσανάλογα μεγάλου πληθυσμού στα νησιά που είναι μεγαλύτερη ακόμα δυστυχία για τους καταραμένους που έρχονται στην Ελλάδα οι οποίοι είναι αναγκασμένοι να βιώνουν την κόλαση στα ανοιχτά μέχρι σήμερα hot spot των νησιών.

Οι αληθινοί λόγοι που μπαίνουν σε τέτοιες ταιριασμένες και βασανιστήρια και ο ντόπιος και ο μεταναστευτικός και προσφυγικός πληθυσμός βρίσκονται στον κρυφοφασιστικό ρωσόφιλο χαρακτήρα των πολιτικών κοινοβουλευτικών ηγεσιών που διαχειρίζονται το προσφυγικό προβοκατόρικα για να φασιστικοποιήσουν τη χώρα μας και να δυναμώσουν το φασιστικό και για αυτό ρωσόφιλο παράγοντα σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες.

Γι αυτό δεν εξετάζουν άμεσα και γρήγορα τις αιτήσεις ασύλου, δεν κάνουν τη διαδικασία της επαναπροώθησης σε μη πρόσφυγες, δεν εφαρμόζουν τη συμφωνία Τουρκίας – ΕΕ για επαναπροώθηση, δεν αξιοποιούν τα κονδύλια που είναι στη διάθεσή τους από την ΕΕ για να προσφέρουν ανθρωπίνη μεταχείριση και ανθρωπίνες συνθήκες διαβίωσης σε όσους έρχονται εδώ. Στόχος αυτής της πολιτικής είναι να δεχτεί η ΕΕ εκατοντάδες χιλιάδες μεταναστές, δηλητηριάζοντας τις σχέσεις των μεταναστών και των προσφύγων με την ευρωπαϊκή φτωχολογία. Ταυτόχρονα με το να μην κάνουν αυτό το

διαχωρισμό δίνουν έναυσμα σε περισσότερους μετανάστες να επιχειρήσουν αυτό το δραματικό ταξίδι. Γι αυτό θέλουν να παραβιάσει η Ευρώπη τη συνθήκη του Δουβλίνου που επιβάλλει το διαχωρισμό ανάμεσα σε πρόσφυγες και μετανάστες στη χώρα άφιξης και τη συμφωνία Τουρκίας – ΕΕ που θέτει σαν προϋπόθεση για την επαναπροώθηση να παραμείνουν όσοι έρχονται στα νησιά για την ταυτοποίηση και να επιστρέψουν οι μη πρόσφυγες από εκεί αφού η παραμονή τους στα νησιά σημαίνει ότι αυτοί ήρθαν μέσω Τουρκίας που είναι και η βάση της συμφωνίας. Γι αυτό οι φαιο«κόκκινοι» ξεσηκώνουν τους νησιώτες να πιέσουν για μεταφορά προσφύγων και μεταναστών στην ενδοχώρα κάτι που δεν θα λύσει κανένα απολύτως πρόβλημα, απλά θα πυροδοτήσει σε όλη την Ελλάδα μαύρα κινήματα όπως έχει κάνει στο παρελθόν.

Μια αληθινή αριστερά θα έβαζε πρώτα και κύρια το αίτημα να γίνει άμεσα με όλο το κατάλληλο και πολυάριθμο προσωπικό η εξέταση των αιτήσεων ασύλου και ποτέ δεν θα ενωνό-

ταν με αυτούς που σηκώνουν το σύνθημα έξω οι πρόσφυγες και οι μετανάστες. Ένα τέτοιο κίνημα θα έβρισκε πολλές προτάσεις για να εγγυηθεί ώστε μία κυβέρνηση να είναι συνεπής στις δεσμεύσεις της, κι ένα τέτοιο θα μπορούσε να επιβάλλει τη θεσμοθέτηση ενός εξαιρετικά σύντομου διαστήματος για την εξέταση της αίτησης ασύλου.

Αντίθετα, ακροδεξιοί και ψευτοαριστερά διαδηλώνουν δίπλα-δίπλα ώμο με ώμο και δηλητηριάζουν από κοινού τους ντόπιους πληθυσμούς και ολόκληρη τη χώρα με εθνορατσισμό και ξενοφοβία. Η ψευτοαριστερά ψιθυρίζει υποκριτικά ότι όλα αυτά τα κάνουμε από αγάπη στους πρόσφυγες, ενώ η μεγάλη φωνή των διαδηλωτών και το πνεύμα τους είναι το «έξω αυτοί που χαλάνε τα νησιά μας». Οι δημοκρατικοί άνθρωποι του λαού πρέπει να το καταγγείλουν, όπως και την κυβέρνηση γιατί με το σημερινό σχεδιασμό της για κλειστά κέντρα φαίνεται η πρόθεση της για συνέχιση της ίδιας πολιτικής. Αυτό προκύπτει από το ότι έχει προβλέψει στο σχετικό

νόμο χρόνο παραμονής στα κλειστά κέντρα 36 μηνών (!) αντί να κινήσει όλες τις δυνατές διαδικασίες και να διαθέσει όλους τους δυνατούς πόρους για το διαχωρισμό προσφύγων και μεταναστών και την άμεση εφαρμογή της συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας.

Ο ελληνικός λαός πρέπει να σταθεί σύσσωμος ενάντια σε όλους αυτούς.

Και για μια ακόμα φορά για να φανεί η υποκρισία τους ξαναλέμε ότι πρέπει οτιδήποτε είναι δημοκρατικό κίνημα να χτυπήσει τους παραγωγούς των προσφύγων, τους βομβαρδιστές αμάχων, τη ρώσικη υπερδύναμη και το καθεστώς Άσαντ. Αν ήταν ειλικρινείς και αντιφασίστες αυτό θα έκαναν. Τέτοια υποκρισία δείχνει και η ψευτοφιλελεύθερη αστική τάξη της Ευρώπης που αρνείται να καταγγείλει τους δολοφόνους.

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, στις 27/2/2020)

Μεγάλη ήττα του σοσιαλφασισμού και του τραμπουκισμού του ΠΑΜΕ - ψευτοΚΚΕ η πραγματοποίηση του 37ου Συνέδριου της ΓΣΕΕ

Το 37ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ για την εκλογή νέας διοίκησης της Συνομοσπονδίας πραγματοποιήθηκε. Η είδηση εδώ είναι πρώτα και κύρια ότι ένα συνέδριο που το ΠΑΜΕ - ψευτοΚΚΕ ματαίωνε συστηματικά εδώ και πάνω από έναν χρόνο, με τραμπουκισμούς και συνεχείς διαλύσεις, από την Καλαμάτα έως τη Ρόδο, συνήλθε, πραγματοποιήθηκε και τελικά κόνιορτοποίησε το κνίτικο πραξικόπημα, που είχε ως συνεργούς ανοιχτά την προηγούμενη κυβέρνηση Τσίπρα - ΣΥΡΙΖΑ και πιο καλυμμένα την κλίκα Μητσοτάκη στην ηγεσία της ΝΔ. Το πραξικόπημα διαρκείας αυτό είχε ως ανοιχτό και διακηρυγμένο στόχο να παραδώσει τον τριτοβάθμιο συνδικαλισμό των εργαζόμενων του ιδιωτικού τομέα στους μειοψηφικούς σοσιαλφασίστες του Περισοπού.

Οι τελευταίοι, ενώ ειδικά μετά

τα 1998-2000 ξελαρυγγιάζονται στα «ταξικά» συνθήματα και στην καταγγελία του «κρατικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού», είναι η πεμπτουσία κάθε κρατικής και κάθε μεγαλοεργοδοτικής επιρροής μέσα στο εργατικό κίνημα, πολύ περισσότερο από κάθε ρεφορμιστή, αστοποιημένο συνδικαλιστή της κάθε ΠΑΣΚΕ και της κάθε ΔΑΚΕ.

Οι «συνδικαλιστές» του ΠΑΜΕ φονιάδες κάθε εργατικής δημοκρατίας και ελεύθερης έκφρασης των εργαζομένων μέσα στα συνδικάτα είναι εκείνοι που με απύθμενο θράσος αναγνωρίζουν ως «εργατικά» τα απόλυτα κρατικά ελεγχόμενα συνδικάτα - φάρσες της κάθε Κίνας, της κάθε Βενεζουέλας και της κάθε ταγματασφαιλικής ασαντικής εξουσίας στη Συρία, είναι δηλαδή οι υπερασπιστές του εντελώς ψευδεπίγραφου «συν-

δικαλισμού» των υπαλλήλων κάθε ρωσόδουλης δικτατορίας στον κόσμο. Αλλά και στη χώρα μας, είναι εκείνοι οι οποίοι πάντα έπαιζαν ρόλο προσωπάρχη και συνεργάτη της χειρότερης και πιο ολιγαρχικής πλευράς της εργοδοσίας, δηλαδή της κρατικοολιγαρχικής, ρωσοφιαγμένης άρχουσας τάξης του κάθε Μπόμπολα, του κάθε Κόκκαλη, του κάθε Π. Γερμανού και βέβαια τελευταία - που τα αφεντικά τους ήρθαν απευθείας και όχι μέσω αντιπροσώπου στην Ελλάδα - της κάθε COSCO. Είναι επίσης εκείνοι οι οποίοι, όταν ο εργοδότης ανήκει σε αντίπαλο τμήμα της αστικής τάξης από το ρωσοκινέζικο και κρατικο-ολιγαρχικό που οι ίδιοι λατρεύουν, αναλαμβάνουν να κλείσουν το εργοστάσιο και να πετάξουν τους εργάτες στην πιο μαύρη και απελπιστική ανεργία, συνήθως με ταξικά ή και με περιβαλλοντικά, αρχαι-

ολογικά ή άλλα προσχήματα.

Πώς είναι δυνατόν λοιπόν η εργατική τάξη, εκείνο τουλάχιστον το κομμάτι της που συμμετέχει ακόμη στα άμαζα και άνευρα, συνήθως συμβιβασμένα με την εργοδοσία σωματεία στις επιχειρήσεις ανά την Ελλάδα, ιδιαίτερα μέσα στην κρίση, να συμπαθήσει ή να δει τον εαυτό της μέσα στο «ταξικό κίνημα» του κνίτη; Πώς να το αγαπήσει και να το στηρίξει, την ώρα που από την πείρα της βλέπει πόσο ο τελευταίος δεν νοιάζεται ούτε για τη βελτίωση των όρων ζωής των εργαζομένων, ούτε για την οργάνωση τους, ούτε για το αναπέτασμα της συμμετοχής τους στον πρωτοβάθμιο συνδικαλισμό (που το ίδιο το ψευτοΚΚΕ επιχείρησε μανιασμένα να τον σκοτώσει μετά τη μεταπολίτευση, όταν ακριβώς είχε αρχίσει να ανθίζει, παλεύοντας

να καταργηθούν τα σωματεία των επιχειρήσεων και να υπάρχουν μόνο τα κλαδικά τα οποία θα μπορούσε να ελέγχει), ούτε για τη σωτηρία της παραγωγής σε μια χώρα που εδώ και δέκα χρόνια βασανίζεται από την αναδουλειά και το καταθλιπτικό περιβάλλον των «κουφαριών» εργοστασίων; Κι όχι μόνο ο κνίτης δεν νοιάζεται για όλα τα παραπάνω (αυτό άλλωστε στην κύρια πλευρά ισχύει και για τους κλασσικούς γραφειοκράτες συνδικαλιστές των ΠΑΣΚΕ - ΔΑΚΕ), αλλά αντίθετα είναι πρωτοπόρος και στην καταστροφή της παραγωγής, και στη δολοφονία κάθε ζωντανής διεργασίας μέσα στα συνδικάτα, και τελικά στη χειροτέρευση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων.

Έτσι, λοιπόν, μετά και τις ισχυ-

Το Ιντλίμπ, ο στρατηλάτης του Έβρου και το βρώμικο καθεστωτικό δίπολο με τους πρόσφυγες

Συνέχεια από τη σελ. 1

θρόπινα δικαιώματα δικαίωσε το ισπανικό κράτος όταν συνέλαβε δυο μετανάστες που προσπάθησαν να μπουν με αυτόν τον τρόπο στην Ισπανία. Εκείνο στο οποίο είμαστε μαχητικά αντίθετοι είναι το ότι μια πράξη ρουτίνας ενός κυρίαρχου κράτους μετατρέπεται από την κυβέρνηση και την αντιπολίτευση σε μια πανεθνική και παλλαϊκή εκστρατεία αντιτουρκισμού και, ακόμα χειρότερα σε ένα ύπουλο μέσο για να συμπαραταχθούν κάποια στιγμή οι πλατιές μάζες με την κτηνώδη, γενοκτονικού τύπου ρώσικη επίθεση κατά του συριακού πληθυσμού που αντιστάθηκε στο καθεστώς Ασαντ, στο όνομα του κοινού μετώπου ενάντια στην Τουρκία και στο «σουλτάνο της Ερντογάν».

Το να οικοδομηθεί στο λαό μας μια τέτοια αντίληψη για τα πράγματα, που να τον κάνει σύμμαχο του τέρατος, δεν είναι αποτέλεσμα μόνο της πολιτικής προπαγάνδας της στιγμής. Η ελληνική άρχουσα τάξη, ακολουθώντας σαν το σκυλί τους φιλοποιντικούς φαιο-«κόκκινους» έχει φτιάξει από καιρό μια εικόνα - που την έχει μετατρέψει τώρα σε πολεμικό όπλο υπέρ της ρώσικης πολιτικής - ότι το πελώριο προσφυγικό κύμα από τη Συρία προς την Τουρκία και στη συνέχεια προς την Ευρώπη δεν προκύπτει από μια μαζική σφαγή και εκτοπισμό αμάχων την οποία επί 4 ολόκληρα χρόνια πραγματοποιούν με ψυχρότητα δήμιων του Άουσβιτς οι ρώσοι νεοχιτλερικοί, αλλά είναι αποτέλεσμα ενός συνηθισμένου άδικου πολέμου που προκαλούν οι δυτικές επεμβάσεις και πάνω απ όλα τα τουρκικά επεκτατικά όνειρα και οι μηχανοραφίες του «Σουλτάνου». Η βασική μέθοδος με την οποία ειπώθηκε αυτό το ψέμα στον ελληνικό λαό είναι η συνηθισμένη της απόκρυψης από την ελληνική τηλεόραση των γεγονότων και των ζωντανών εικόνων, οι οποίες κραυγάζουν για το ποιος πραγματοποιεί τις σφαγές και το μαζικό εκτοπισμό των σύρων αμάχων, που σημαίνει ποια είναι η άδικη πλευρά του συριακού αρχικά εμφυλίου και στη συνέχεια εθνικού απελευθερωτικού πολέμου. Έτσι το ελληνικό κοινό μαθαίνει να μπαίνει στην αφήγηση του δράματος από το τρίτευον, που είναι το ποια χώρα έχει την ευθύνη για την υποδοχή των προσφύγων, και όχι για το ποια χώρα παράγει τους πρόσφυγες, δηλαδή η πουτινική Ρωσία.

Πως το ελληνικό πολιτικό καθεστώς χρησιμοποιεί τους πρόσφυγες υπέρ του δήμιου τους

Μέχρι τώρα χωρίς να έχει ποτέ ακούσει από την άρχουσα τάξη του οτιδήποτε για τον παραγωγό των σύρων προσφύγων ο ελληνικός λαός, έχει καλεστεί από αυτήν, ιδιαίτερα από τους δήθεν «κόκκινους», που αποτελούν τις τρεις τελευταίες δεκαετίες τους πολιτικούς ηγεμόνες του ελληνικού αστισμού, να παίξει, αυτή τη φορά μέσα στην Ευρώπη έναν καίριο ρόλο υπέρ αυτού του παραγωγού: Να δεχτεί να ανοίξουν τα σύνορα της χώρας του όχι μόνο στους πρόσφυγες της Συρίας αλλά ταυτόχρονα στους πολλαπλάσιους οικονομικούς μετανάστες όλου του τρίτου κόσμου και στη συνέχεια να απαιτήσει εξαιτίας του τεράστιου αριθμού που έτσι συγκεντρώνεται στη χώρα μας να μεταφερθούν όλοι μαζί στην υπόλοιπη Ευρώπη χωρίς οι λαοί της να έχουν προετοιμαστεί πολιτικά και να έχουν συμφωνήσει να υποδεχτούν και να ενσωματώσουν όλο αυτόν τον πληθυσμό. Όταν το εργατικό κίνημα είναι παντού σήμερα, οπότε και στην Ευρώπη σε μεγάλη οργανωτική και κυρίως πολιτική αδυναμία, οι ανταγωνισμοί τους οποίους προκαλεί η αστική τάξη με τη μαζική εισαγωγή προσφύγων για να σπάσει τα μεροκάματα γίνονται εκρηκτικοί*. Έτσι σήμερα στην εποχή του ιμπεριαλισμού νομοτελειακά δυναμώνει ο φασισμός και μάλιστα ακριβώς στον ταξικό πυρήνα του αντιφασιστικού μετώπου που είναι η εργατική τάξη. Αυτός είναι ο λόγος που η ρωσόδουλη ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ, πατώντας πάνω στις τροτσικιστικές φράξιες του, σε συνεργασία με ένα κομμάτι του γερμανικού κεφάλαιου που ζητούσε φτηνά εργατικά και με τη βοήθεια της διπρόσωπης πρώην σταζιτίσας Μέρκελ, όξυνε τις αντιθέσεις στους κόλπους της γενικά ανοργανωτής εργατικής τάξης και της φτωχολογίας των

ευρωπαϊκών δημοκρατιών και έγινε ο βασικός μοχλός της πελώριας ανάπτυξης των εθνικιστικών, ξενοφοβικών και ρατσιστικών κομμάτων, που όλα ανεξαιρέτα είναι θερμοί φίλοι των νεοχιτλερικών του Κρεμλίνου, δηλαδή φίλοι ακριβώς του εγκληματία παραγωγού των προσφύγων της Συρίας. Με λίγα λόγια οι τελευταίοι χρησιμοποιήθηκαν από τον ΣΥΡΙΖΑ ακριβώς σαν δούρειος ίππος των δημίων τους σε μια πελώρια κλίμακας πολιτική προβοκάτσια, η οποία τους πρόσφερε ένα πρώτο πλανητικού επιπέδου και χειροπιαστό λάφυρο: την έξοδο της πιο ισχυρής αμυντικά και πιο αντιποιντικής χώρας της χαλαρά ενωμένης Ευρώπης, της Αγγλίας, από αυτήν την ένωση.

Η απάντηση των χωρών της ΕΕ στην προβοκάτσια αυτή, που βέβαια δεν τη θεώρησαν σαν τέτοια, ήταν να κλείσουν τα σύνορα τους και να προχωρήσουν σε μια γενικά σωστή συμφωνία με την Τουρκία: να γίνεται στα ελληνικά νησιά (τα οποία επιλέγουν οι μετανάστες γιατί από τη θάλασσα δεν μπορούν να απωθηθούν σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο), ο διαχωρισμός ανάμεσα σε πρόσφυγες και μετανάστες και στους πρώτους να δίνεται η άδεια να πάνε στην Ευρώπη και οι δεύτεροι να στέλνονται πίσω στην Τουρκία και από εκεί στις χώρες τους. Πρώτος και βασικός όρος αυτής της συμφωνίας ήταν το προσφυγο-μεταναστευτικό μίγμα να μείνει στα νησιά και να μην πάει στην ηπειρωτική Ελλάδα γιατί τότε η Τουρκία δεν θα δεχόταν να πάρει πίσω μετανάστες οι οποίοι θα είχαν έρθει στην Ελλάδα όχι μόνο από την Τουρκία, αλλά ενδεχόμενα και από άλλες χώρες.

Ο ελληνικός λαός με επικεφαλής τους νησιώτες του ανατολικού Αιγαίου φέρθηκε σε όλη εκείνη την περίοδο με συγκινητική ζεστασιά και γενναιοδωρία στους πρόσφυγες, αλλά και στους μετανάστες που θαλασσοπνίγονταν, κόντρα στο κάλεσμα των νεοναζί της ΧΑ και άλλων ακροδεξιών να τους αντιμετωπίσουν σαν εισβολείς. Όμως η συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας δεν εφαρμόστηκε ποτέ με κύρια ευθύνη της κυβέρνησης Τσίπρα, και με την κάλυψη του υπόλοιπου ελληνικού πολιτικού κόσμου. Δηλαδή αντί να κάνουν το διαχωρισμό που πρόβλεπε η συμφωνία και να δώσουν από τη μια ταξιδιωτικά έγγραφα στους πρόσφυγες για να πάνε στην Ευρώπη και από την άλλη να γυρίσουν τους μετανάστες στην Τουρκία και από εκεί στις χώρες τους, φρόντισαν να επιμηκύνουν στο άπειρο τη διαδικασία ελέγχου στερώντας της το πολύ αναγκαίο ειδικό προσωπικό που θα έκανε την επιλογή. Δηλαδή ούτε έστειλαν ποτέ πίσω τους οικονομικούς μετανάστες, ούτε άφησαν τους πρόσφυγες να ταξιδέψουν στην Ευρώπη, οπότε συσσωρεύσαν κατά δεκάδες χιλιάδες τους πρόσφυγες και μετανάστες στα χοτ-σποτ των νησιών και δημιούργησαν συνθήκες βασανιστικής εξορίας, επιβλαβείς για τους πιο απροστάτευτους από αυτούς, που δοκίμασαν βία, σεξουαλική ταπείνωση, στερήσεις και κακουχίες, σε τέτοια κλίμακα που η Μόρια έγινε στίγμα ντροπής για όλη την Ευρώπη. Αυτή η κατάσταση μέσα στα στρατόπεδα συνδυάστηκε με τις μοιραίες μικροκλοπές και εικόνες αθλιότητας έξω από αυτά, πράγμα που αποξένωσε σταδιακά τους κατοίκους των τουριστικών αυτών νησιών από τους μετανάστες και πρόσφυγες και τελικά έστρεψε την πλειοψηφία τους εναντίον τους, δηλαδή δυνάμωσε ιδεολογικά τη θέση των ακροδεξιών και των ναζιστών, ακόμα και σε νησιά από παράδοση αριστερά όπως η Λέσβος.

Αυτή η κατάσταση δεν ήταν αποτέλεσμα κυβερνητικής ανικανότητας, όπως έλεγε η ηγεσία της ΝΔ, αλλά την επεδίωξε και την οργάνωσε η ηγετική ομάδα Τσίπρα γιατί χάρη σε αυτήν μπορούσε να θεμελιώσει το αίτημα όλης της ελληνικής ψευτοαριστερας, αίτημα που σταδιακά έγινε διακομματικό, ότι τα κέντρα διαλογής πρέπει να «αποσυμφορηθούν» επεκτεινόμενα και στην ενδοχώρα, πράγμα που σήμαινε 1ο να καταργηθεί η συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας και 2ο να φουντώσει σε όλη την Ελλάδα το φασιστικό ρωσόδουλο ρεύμα. Στην πραγματικότητα το σύνθημα: «μεταφορά των χοτ-σποτ στην ενδοχώρα» είναι μόνο το μεταβατικό σύνθημα της ψευτοαριστερας, για να ικανοποιεί το στρατηγικό της σύνθημα που είναι να μεταφερθούν πρόσφυγες και μετανάστες στην Ευρώπη και, είτε να γίνει εκεί ο διαχωρισμός, είτε να εγκατασταθούν όλοι εκεί, ώστε η Ευρώπη προκειμένου να μην είναι φρούριο, να ανοίξει τα σύνορά της στον παγκόσμιο εφεδρικό στρατό των ανέργων και να φασιστοποιηθεί για τα καλά. Γι αυτό

κάθε ευρωπαϊκή ψευτοαριστερά μαζί με κάθε καιροσκοπό της γραμμής «μακριά το πρόβλημα από μας» απαιτεί να καταργηθεί το Δουβλίνο 2, που λέει ότι η πρώτη χώρα εισόδου ενός πρόσφυγα ή μετανάστη έχει την ευθύνη για το ποιος θα μπει και ποιος όχι στην ΕΕ. Αυτό σημαίνει να υποχρεωθεί από τις Βρυξέλλες - δηλαδή από την απρόσωπη γραφειοκρατία όπως την κατηγορούν όλοι οι εθνικιστές - κάθε χώρα της Ευρώπης θέλοντας και μη, δηλαδή ανεξάρτητα από την κατάσταση της οικονομίας της, από τη θέληση του λαού της και από τη συνείδηση του εργατικού της κινήματος να εγκαταστήσει το ποσοστό της από τους πρόσφυγες που θα διοχετεύσει η επίσημη Ελλάδα η οποία θα συνεχίσει να λειτουργεί όπως ως τώρα σαν ένας προβοκάτορας στο κέντρο διαχείρισης του μεγαλύτερου μεταναστευτικού αγωγού της υφελίου. Αυτός είναι ο πιο αποτελεσματικός δρόμος για τη φασιστικοποίηση και τη διάλυση της ήδη πολυραγισμένης Ευρώπης και για αυτό θα ακούμε όλο και περισσότερο στη χώρα μας τις λέξεις «αποσυμφόρηση», «χερσαία μετακίνηση», «κατάργηση του Δουβλίνου 2», που προβάλλονται σαν συνθήματα ανθρωπισμού και φιλελευθερισμού ενώ είναι εργαλεία φασισμού.

Μόνο αν δει κανείς αυτή τη διαδικασία στο σύνολό της θα καταλάβει το πόσο συμπληρωματικές και βαθιά ενωμένες είναι στην ουσία και στον κοινό σκοπό τους, που είναι η φασιστικοποίηση και η διάλυση της Ευρώπης, οι δύο τακτικές, αυτή της σοσιαλφασιστικής ψευτοαριστερας και εκείνη της φασιστοναζιστικής ακροδεξιάς. Η πρώτη φωνάζει: διάπλατα ανοιχτά τα σύνορα σε όλα τα αδέρφια μας πρόσφυγες και μετανάστες και η δεύτερη: πεντάκλειστα τα σύνορα στους άθλιους εισβολείς, διαφθορεί των παραδόσεων του έθνους μας, όργανα του κοσμοπολίτικου κεφάλαιου και τελικά του Εβραίου. Η πρώτη τακτική δουλεύει για να δυναμώσουν οι μεταναστευτικές ροές στην Ελλάδα και, κυρίως στην Ευρώπη, δηλαδή στην ουσία σαν προβοκάτορας υπέρ της δεύτερης που πιάνεται από τις διογκωμένες μεταναστευτικές ροές που η πρώτη δημιουργεί και γίνεται αρχηγός του ακόμα πιο μαζικού λαϊκού ρεύματος που είναι ενάντια τους. Το πιο χαρακτηριστικό έγκλημα της πρώτης, που αναδεικνύει την υποκρισία της και τον αντιπροσφυγικό της κρυφοφασιστικό της χαρακτήρα, είναι ότι στο όνομα του διεθνισμού και της ταξικής αλληλεγγύης φορτώνει στον πρόσφυγα την ευθύνη να σηκώσει πάνω του τον οικονομικό μετανάστη και να μισηθούν και οι δυο μαζί και οι χώρες τους και η τάξη τους από το λαό και την εργατική τάξη της χώρας υποδοχής. Η δεύτερη, που είναι η ωμή όψη του τέρατος, αναλαμβάνει να μετατρέψει αυτό το μίσος σε πρακτική, τρομοκρατική βία της πιο φασιστικής κυβέρνησης, του πιο φασιστικού ιμπεριαλισμού και της πιο βρώμικης και αδίστακτης εργοδοσίας. Δεν είναι τυχαίο που είναι σφιχταγγαλισμένοι στην αγάπη τους για τους ρωσοκινέζους παραγωγούς προσφύγων και μεγαλύτερους καταπιεστές της παγκόσμιας εργατικής τάξης, ενώ από την άλλη μεριά, τουλάχιστον στη χώρα μας δεν υπάρχει κίνημα για τη συντριβή της μεγάλης και βαριάς σύγχρονης βιομηχανίας, δηλαδή κίνημα ενάντια στο βιομηχανικό προλεταριάτο οπότε και στο σχετικά πιο ανθρώπινο μεροκάματο στο οποίο και τα δύο ρεύματα, που αντιστοιχούν στις δύο τακτικές δεν πρωτοστάτησαν και το οποίο δεν υποστήριξαν από κοινού (χαρακτηριστικά Χρυσός Χαλκιδικής, Χαλυβουργία Ασπροπύργου).

Η ώρα των «κλειστά σε όλους» και οι αιτίες της «εθνικής ομοψυχίας» πίσω τους

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες και κάτω από αυτή τη γενική τακτική μπορεί κανείς να κατανοήσει το τι συμβαίνει αυτή τη στιγμή στα σύνορα και στα νησιά. Αυτό που συμβαίνει είναι ότι αφού έκανε τη μεγάλη ζημιά στα νησιά και την ενδοχώρα επί χρόνια ο συριζαίος και ο κνίτης χρησιμοποιώντας τους πρόσφυγες και τους μετανάστες με τρόπο που να οξύνει τις σχέσεις τους με το λαό, τώρα κάνουν για λίγο στην άκρη και αφήνουν να χειριστεί το εθνικό ζήτημα η άλλη πλευρά του παγιδευτικού δίπολου: «ανοιχτά σύνορα σε όλους-κλειστά σε όλους». Τώρα το λόγο έχουν οι δεύτεροι που ο ρόλος τους είναι να κλείσουν τα σύνορα στον Έβρο, όχι όπως θα τα έκλει-

νε ένα δημοκρατικό κράτος με τα θεσμοθετημένα γι αυτό το σκοπό όργανα του και με μια σωστή γραμμή για τους πρόσφυγες, αλλά με μια ιδεολογικο-πολιτική εκστρατεία πολεμικού τύπου τέτοια ώστε οι μάζες να διακατέχονται από πατριωτικό ρίγος όταν, όχι ο στρατός και η αστυνομία αλλά αγρότες οπλισμένοι με δίκανα και με τους προβολείς των τρακτέρ και των αγροτικών τους αναμμένους, κουνήγανε νύχτα στα χωράφια άοπλους και γυναικόπαιδα και τα ξετρυπάνουν σαν μπεκάτσες λέγοντας ότι έχουν γίνει **αντικειμενικά** σφαίρες με τις οποίες ο σουλτάνος πυροβολεί την Ελλάδα μας και σαν τέτοιες πρέπει να αντιμετωπιστούν. Όλα επιτρέπονται (αρκεί να μην μας βλέπουν) όταν το εθνικό αξίωμα είναι ότι η Τουρκία είναι ο πραγματικός μας εχθρός που για πρώτη φορά εισβάλλει στη χώρα μας εδώ και έναν αιώνα και οι πρόσφυγες και μετανάστες πάντα **αντικειμενικά** είναι οι φυσικοί φορείς αυτής της εισβολής πράγμα στο οποίο συμφωνούν στην πράξη σήμερα και οι «κόκκινοι» και οι φαιοί καθώς στις στιγμές εκείνες δεν αποτρέπουν το ντόπιο πληθυσμό του Έβρου να συμμετέχει σε μια εκστρατεία που δεν προφυλάσσει την εθνική κυριαρχία και την εσωτερική ομαλότητα στη χώρα, αλλά εντάσσεται σε μια πολιτική στρατηγικής όξυνσης των σχέσεων με τη γείτονα μας Τουρκία, ενθάρρυνσης του φασιστικού αντιμεταναστευτισμού και, κυρίως, όπως είπαμε συμμαχίας με τους νεοχιτλερικούς του Κρεμλίνου, κύριους εχθρούς των λαών όλου του κόσμου.

Αυτό που νομίζουμε ωστόσο νιώθει μέσα της η πλειοψηφία του λαού και την κάνει να στηρίζει αυτό το βίαιο πανεθνικό κλείσιμο των συνόρων είναι η ψευδαίσθηση ότι η χώρα ολόκληρη για πρώτη φορά σηκώνει το ανάστημά της όχι μόνο στην Τουρκία που του λένε καθημερινά ότι τον προκαλεί και τον ταπεινώνει στο Αιγαίο και στην Κύπρο από το 1974 και πέρα, αλλά ταυτόχρονα και στο φιλελεύθερο ιμπεριαλιστή ηγεμόνα της ΕΕ. Αυτό τον τελευταίο οι ανατολικοί φασίστες τον έδειξαν στο λαό σαν το βαθύτερο υπεύθυνο του «πολιτικά ορθού» ώστε να νομίζει ότι είναι αυτός που τον ανάγκασε τελικά να δεχτεί τα ανοιχτά σύνορα και έναν όγκο μεταναστών πραγματικά μεγάλο και δυσανάλογο με τη σαμποταρισμένη οικονομία και ένα κοινωνικό κράτος από τα χειρότερα για τους φτωχούς. Μάλιστα σαν πιο τυπικό εκπρόσωπο του δυτικού ανεκτικού πνεύματος που το θεωρεί υπεύθυνο γι αυτό που αισθάνεται σαν δικό του εθνικό παραμερισμό ο μέσος άνθρωπος βλέπει τα τελευταία χρόνια τον ΣΥΡΙΖΑ, και με χαρά τον βλέπει να έχει κρυφτεί τις τελευταίες μέρες μπροστά σε αυτόν τον «εθνικό ξεσηκωμό».

Από την άλλη εντελώς καθαρά βγάζει τη βαθιά γραμμή της εθνικής εκστρατείας για το προσφυγικό το στρατηγικά ρώσικο κόμμα της χώρας, το ψευτοΚΚΕ καθώς καλεί την κυβέρνηση σε αντι-ΕΕ, αντι-NATO μέτωπο κατά της Τουρκίας στην Ιντλίμπ, σε κατάρρηση της συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας και τελικά του Δουβλίνου 2 (<https://www.902.gr/eidisi/politiki/217061/anakoinosi-gia-tis-exelixeis-sto-prosfigiko-kai-ta-metra-tis-kyvernisis>).

Ένας άλλος σημαντικός λόγος που το έθνος είναι σήμερα ακόμα πιο ενωμένο στο εθνικό λάθος από όσο τις δυο προηγούμενες φορές και γι αυτό με την καρδιά του στέλνει στην τόσο ποθητή ενότητα ΜΑΤ-Στρατού-Λαού τρόφιμα και ευχές για τη νίκη στο δύσκολο πόλεμο με τον προαιώνιο εχθρό που είναι αυτή τη φορά σατανικά ντυμένος με το αθώο πρόσωπο του μετανάστη, είναι επειδή αυτό δεν του το λένε τώρα μόνο οι ανυπόληπτοι ακροδεξιοί και οι κρατικοί δήθεν αριστεροί, αλλά και οι πιο σοβαροί και υπεύθυνοι πολιτικοί σχολιαστές και οι διεθνείς αναλυτές του, οι ευρωπαίοι του, οι πιο φιλελεύθεροι και πιο μετρημένοι εχθροί των «άκρων», που δεν ήταν μέσα στις δυο προηγούμενες αμαρτωλές εθνικές ομοψυχίες**. Αυτό στο βάθος δείχνει πόσο πολύ ο νέος τσαρισμός, πατώντας στα χνάρια του παλιού έχει καταφέρει να μετατρέψει σε μεγάλο βαθμό και σε κάθε ζήτημα τη νεοχιτλερική ρώσικη εξωτερική πολιτική σε εθνική πολιτική και εθνική ιδεολογία της Ελλάδας.

Πρέπει ωστόσο εδώ να είμαστε έντιμοι απέναντι στους δημοκρατικούς ανθρώπους που προσχώρησαν στην καμπάνια της άμυνας του έθνους απέναντι στους «μετανάστες-σφαίρες του Ερντογάν» και να τους αναγνωρίσουμε μια δίκαιη πλευρά. Δεν πρόκειται για την αντίθεση τους με

το ότι ο Ερντογάν άνοιξε τα σύνορα, γιατί αυτό είχε κάθε δικαίωμα να το κάνει καθώς η ΕΕ α) είχε φερθεί από κάθε άποψη αισχρά απέναντι στη σφαγή του Ιντλίμπ και μετά στο μαρτύριο του ενός εκατομμυρίου προσφύγων που μαζεύτηκε τελευταία μέσα στο κρύο στα σύνορα με την Τουρκία η οποία τουλάχιστον αντιμετώπιζε το σφαγέα και η οποία πραγματικά ήταν πρακτικά αδύνατο να το φιλοξενήσει μαζί με τα άλλα 3,7 εκατομμύρια που έχει ήδη στο έδαφός της, και β) είχε φερθεί με συνειδητή ασυνέπεια στην Τουρκία και σε ότι αφορά τη συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας για το μεταναστευτικό αφού ποτέ δεν της έδωσε τα 3 από τα 6 δις που της είχε υποσχεθεί. Εκεί που είχαν δικαιοδημοκράτες που θύμωσαν με την τουρκική κυβέρνηση ήταν ο πραγματικά ελεεινός και ύποπτος σχετικά με τις προθέσεις της τρόπος με τον οποίο τα άνοιξε, συγκεκριμένα ότι ενθάρρυνε με την πολιτική της στάση, αν δεν οργάνωσε κιόλας, τις προσπάθειες μιας μικρής αλλά πολιτικά καιρίας μειοψηφίας των μεταναστών να δώσουν σ αυτό το άνοιγμα εικόνα βίαιης εισόδου στη χώρα μας εκθέτοντας έτσι όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και σε όλη την Ευρώπη όχι τόσο τους μετανάστες που ποτέ δεν θα ξεκινούσαν αυθόρμητα και τόσο ξαφνικά μόλις ήρθαν στα σύνορα μιας χώρας που θέλουν να τους φιλοξενήσει μια τέτοια τυχοδιωκτική επίθεση, αλλά κυρίως τους βομβαρδιζόμενους πρόσφυγες της Συρίας που δεν ήταν παρόντες εκεί και που εκείνο που θέλουν αυτές τις μέρες όσο ποτέ είναι τη συμπάθεια της Ευρώπης. Γιατί γι αυτούς είναι ζωτικό είτε να αποκτήσουν μια στενή εδαφική ζώνη στο Ιντλίμπ που δεν θα βομβαρδίζεται από τους ρωσο-ασαντικούς, είτε να μπουν στην Τουρκία και η Ευρώπη να βοηθήσει με χρήματα την εγκατάστασή τους εκεί, είτε να περάσουν τελικά στην Ευρώπη. Από την άλλη η βία στα σύνορα που είναι αυτή ακριβώς που δίνει την εντύπωση του εκβιασμού και όχι μιας δίκαιης απαίτησης δεν συμφέρει καθόλου ούτε μια Τουρκία που βρίσκεται έμμεσα σε πόλεμο με τη ρώσικη υπερδύναμη και που είναι γενικά απομονωμένη και επιζητάει εκτός από εκείνη των ΗΠΑ και την υποστήριξη της Ευρώπης, οπότε χρειάζεται οπωσδήποτε την ευρωπαϊκή κοινή γνώμη για να ασκήσει αυτή πίεση στις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις να δώσουν μια υποστήριξη στο μέτωπο Τουρκίας-συριακής αντίστασης. Η κίνηση του Ερντογάν πήρε στην πραγματικότητα και αυτοκτονικά χαρακτηριστικά για την Τουρκία επειδή η μπούκα στα σύνορα έγινε ακριβώς τη στιγμή που συνεδρίαζε το ΝΑΤΟ για να δώσει υποστήριξη στην Τουρκία πράγμα που έδωσε μια τέλεια ευκαιρία στην κυβέρνηση Μητσοτάκη να βάλει βέτο και έτσι να ακυρώσει μια σχεδόν ομόφωνη και πολύ ευνοϊκή απόφαση που προτάθηκε αρχικά για την Τουρκία σε αυτή τη συνεδρίαση απέναντι στη Ρωσία. Εδώ βέβαια φάνηκε πόσο πολύτιμο είναι για τη Ρωσία το ότι η υποτακτική της πολιτική ηγεσία της χώρας μας εμφανίζεται καιρό τώρα σαν υποτακτική των ΗΠΑ και της ΕΕ.

Μπαίνει λοιπόν εδώ το εξής ερώτημα: Γιατί προχώρησε στα επεισόδια αυτά ο Ερντογάν;

Είναι από άμυνα στη ρώσικη επίθεση ή σε συμμαχία με αυτή που ο Ερντογάν ανοίγει με επιθετικό τρόπο τα σύνορα;

Μία απάντηση είναι αυτή που δίνουν οι περισσότεροι ψύχραιμοι ντόπιοι και δυτικοί πολιτικοί αναλυτές. Πρόκειται λένε για έναν πραγματικά πολύ ρισκοκίνδυνο πολιτικά εκβιασμό ενός απελπισμένου Ερντογάν προς την Ευρώπη απαιτώντας από αυτή, έστω την ύστατη στιγμή, να ασκήσει έντονη πίεση κατά του Πούτιν, ακόμα και με οικονομικές κυρώσεις, λίγο πριν αυτός κάνει την τελική επίθεση και τον συντρίψει στο Ιντλίμπ. Δεν μπορούμε να αποκλείσουμε μια τέτοια εκδοχή αν και εμφανώς χάνει στο σημαντικό σημείο του ΝΑΤΟ που μόλις αναφέραμε. Ωστόσο μας φαίνεται πιο πιθανή η ακριβώς αντίθετη, ότι δηλαδή ο Ερντογάν δρα έτσι γιατί κινείται προς έναν τελικό στρατηγικό συμβιβασμό με τον Πούτιν όχι μόνο στη Συρία αλλά και γενικότερα που σημαίνει αποδοχή της ήττας και περιορισμό στο Ιντλίμπ της όποιας αντι-ασαντικής αντίστασης με αντάλλαγμα την ικανοποίηση από τη Ρωσία αυτή τη φορά ορισμένων στρατηγικών απαιτήσε-

ων της πιο δυναμικά ανερχόμενης μερίδας της τουρκικής βιομηχανικής αστικής τάξης που το κόμμα του Ερντογάν εκπροσωπεί, παρόλη τη νέο-οθωμανική νοσταλγική μορφή της ιδεολογίας του. Το πρώτο αντάλλαγμα είναι η εξασφάλιση μιας κατεχόμενης τουρκικής ζώνης χωρίς ΡΚΚ σε όλο το συριακό Κουρδιστάν, το δεύτερο ένας ισχυρός περιφερειακός ρόλος στο χώρο της Ανατολικής Μεσογείου και της Βόρειας Αφρικής και το τρίτο μια θέση κύρους στα ευρωπαϊκά πράγματα και όχι θέση παρία όπως γινόταν ως τώρα. Με λίγα λόγια η Ρωσία θέλει να κάνει και με την Τουρκία ότι ξέρει γενικά να κάνει καλά: μετατρέπει κάθε θύμα της δυτικής ιμπεριαλιστικής πολιτικής σε δικό της θύμα με μια άλλη μέθοδο: το στηρίζει απέναντι στη Δύση, μετά ανταμείβει και δυναμώνει τα ελαττώματα του, μετά το εξαρτά και τέλος συντρίβει κάθε αντίσταση μέσα του και το υποδουλώνει. Σε αυτήν την άκρη έφτασε ωστόσο μόνο με τον ελληνικό, τον αρμένικο και το σέρβικο σοβινισμό, αυτό και με τον επεκτατισμό των μουλάδων του Ιράν. Δεν ξέρουμε αν αυτό θα συμβεί και με την Τουρκία, όπου οι πραγματικές αντιθέσεις είναι πολύ μεγάλες.

Δεν θεωρούμε γι αυτό τυχαίο ότι μόλις ο Ερντογάν εισέπραξε τα δηλητηριασμένα δώρα της πούτινικής Ρωσίας, αυτή εξαπέλυσε την επίθεση της στην Ιντλίμπ και ο Ερντογάν όχι μόνο δεν την κατήγγειλε αλλά επέμεινε ότι δεν έχει τίποτα ούτε με αυτήν, ούτε με το Ιράν παρά μόνο με τον Ασαντ. Κρίνοντας από τη συμφωνία Πούτιν Ερντογάν της 5ης του Μάρτη (που έγινε ενώ γραφόταν αυτό το κείμενο) ενισχύεται σημαντικά η εκτίμηση ότι Ρωσία και Τουρκία κινούνται προς ένα βαθύτερο διακανονισμό των μεταξύ τους διαφορών στη Συρία με μια νέα διανομή της Ιντλίμπ όπου η Τουρκία θα ελέγχει μαζί με τη Ρωσία μια «ασφαλή» λωρίδα στην Ιντλίμπ. Εκεί θα είναι συνωστισμένο ένα εκατομμύριο προσφύγων καθώς και η ένοπλη συριακή αντίσταση η οποία θα έχει ακόμα μια βάση αλλά θα είναι πολύ αδυνατισμένη οπότε η εξάρτησή της από την Τουρκία θα δυναμώσει ενώ μέσα της θα υπάρχει ο προβοκάτορας που λέγεται Χαγιάτ Ταχρίρ Αλ Σαμ (πρώην Νούσρα, πρώην Αλ Κάιντα) η οποία θα είναι ο πυροδότης και το πρόσχημα για μια νέα ρώσικη επίθεση, όπως γίνεται ως τώρα και σήμερα. Σε αυτήν την περίπτωση ο προσφυγικός συριακός πληθυσμός τόσο εκεί, όσο και στην Τουρκία μπορεί να χρησιμοποιηθεί από κοινού από τον Πούτιν και τον Ερντογάν, σαν ένα κοινό διαπραγματευτικό τους χαρτί απέναντι στην Ευρώπη.

Αν αυτό ισχύει τότε μπορεί να δοθεί και μια αρκετά πειστική εξήγηση για τον επιθετικό τρόπο ανοίγματος των τουρκικών συνόρων στον Έβρο από τον Ερντογάν. Μπορεί δηλαδή να πρόκειται για μια ειδοποίηση του Ερντογάν στην Ευρώπη ότι πρέπει από δω και μπρος αυτή να αντιλαμβάνεται ότι η διαχείριση όχι μόνο των σύρων προσφύγων, αλλά και των εκατομμυρίων των υπονήφτων μεταναστών του τρίτου κόσμου εξαρτάται από μια Τουρκία που μπορεί να παίζει όχι πια στα πλαίσια των ευρω-τουρκικών συμφωνιών, που επιδεικτικά τραυμάτισε ο Ερντογάν ανοίγοντας με αυτόν τον τρόπο τα σύνορα του Έβρου, αλλά στα πλαίσια άτυπων ή ακόμα και τυπικών τριμερών τουρκο-ρωσο-ευρωπαϊκών συμφωνιών. Το ότι ο Ερντογάν μαζεύει τον κόσμο στον Έβρο, που δεν καλύπτεται από την συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας και όχι στα νησιά όπου μόνο εκεί ισχύει, συνηγορεί στην εκτίμηση ότι πάει για μια διαπραμάτευση και όχι για μια ρήξη με την ΕΕ.

Το ερώτημα είναι τι πρέπει να κάνει η χώρα μας στο ενδεχόμενο η πραγματική κίνηση της ερντογανικής πολιτικής αυτή τη στιγμή να είναι σε ενότητα με την πούτινική Ρωσία, δηλαδή σε ενότητα και όχι σε σύγκρουση με τον κύριο εχθρό της χώρας μας και της ανθρωπότητας, που είναι ο ρωσοκινεζικός νεοχιτλερικός άξονας; Σε ότι αφορά λοιπόν το προσφυγικό αλλά και γενικότερα πως πρέπει να αντιμετωπίζει μια τέτοια Τουρκία και τέτοιου είδους επιθετικά ανοιχτά σύνορα το ελληνικό αντιφασιστικό κίνημα; Επιμένουμε δηλαδή σε μια πολιτική ειρήνης και προσέγγισης με την Τουρκία όπως ως τώρα ή την εντάσσουμε στο στρατόπεδο του κύριου εχθρού και παλεύουμε για την απομόνωσή της;

Το Ιντλίμπ, ο στρατηλάτης του Έβρου και το βρώμικο καθεστωτικό δίπολο με τους πρόσφυγες

Συνέχεια από τη σελ. 9

Οι αντιφασίστες πρέπει να συνεχίσουν να απαιτούν από το ελληνικό κράτος μια ειρηνική και δημοκρατική πολιτική αρχών απέναντι στην Τουρκία

Πιστεύουμε ότι και αν ισχύει η χειρότερη από τις δύο εκδοχές για το συνοριακό επεισόδιο η Τουρκία πρέπει να αντιμετωπιστεί σαν μια χώρα που ακόμα αντιπαλεύουν μέσα της ισχυρά οι δύο τάσεις, αυτή της εθνικής ανεξαρτησίας της δημοκρατίας και της ειρήνης και η άλλη της συμμαχίας με το νεοχιτλερικό άξονα, οπότε της εθνικής υποτέλειας, του φασισμού και του πολέμου, και ότι η έκβαση αυτής της πάλης δεν έχει καθόλου κριθεί. Οι έλληνες αντιφασίστες και κάθε προοδευτικός άνθρωπος πρέπει να παλεύουν για μια ελληνική εξωτερική πολιτική που να ενισχύει την πρώτη τάση και να χτυπάει τη δεύτερη. Η επίσημη ελληνική εξωτερική πολιτική κάνει εδώ και μισό αιώνα, ιδιαίτερα μάλιστα τα τελευταία 8 χρόνια κατά τα οποία η Τουρκία αντιστάθηκε όσο καμιά άλλη χώρα στη ρώσικη επίθεση στη Συρία, αλλά και στην Ουκρανία και στην Αίγυπτο και στη Λιβύη, ακριβώς το αντίθετο. Κάνει την πιο εχθρική πολιτική στη θετική πλευρά της Τουρκίας και ενισχύει την πιο αρνητική. Οι ελληνικές κυβερνήσεις έχουν ιδιαίτερα αξιοποιήσει τη συμμετοχή της χώρας μας μέσα στην ΕΕ για να πρωταγωνιστήσουν στη συντριπτικά άδικη πολιτική της ΕΕ αλλά και των ΗΠΑ απέναντι στην ερντογανική Τουρκία ακριβώς αυτά τα 8 χρόνια, πολιτική που είναι κύρια η αιτία που οδήγησε την Τουρκία να κινείται σήμερα στην κατεύθυνση μιας στρατηγικής συμμαχίας με τη Μόσχα, κίνηση που αν συνεχιστεί και ολοκληρωθεί, τότε εξαιτίας της γεωγραφικής θέσης της Τουρκίας και της επιρροής της στο μουσουλμανικό τρίτο κόσμο, αυτό θα έχει πελώριες και τραγικές επιπτώσεις όχι μόνο για τη χώρα μας, αλλά για όλη την Ευρώπη και για όλο τον κόσμο.

Και επειδή ο ελληνικός λαός έχει μάθει να αγαπάει κάθε τι που φέρνει σε δύσκολη θέση την Τουρκία και θα απορεί όταν λέμε ότι η ΕΕ και οι ΗΠΑ αδίχησαν και μάλιστα συντριπτικά την Τουρκία (με ευθύνη κυρίως των ρωσόφιλων Μέρκελ και Ομπάμα αντίστοιχα), καταγράφουμε με δυο λόγια αυτόν τον απολογισμό δράσης της ηγεσίας της ΕΕ και των ΗΠΑ εναντίον της Τουρκίας, κυρίως τα τελευταία χρόνια, αρχίζοντας από το χειρότερο που έκαναν και όχι το πρώτο χρονικά. Πρόκειται για το ότι αντί να καταδικάσουν με όλη τους τη δύναμη το αιματηρό πραξικόπημα του πρωτοφανούς σε έκταση, συνωμοτικότητα και δολιότητα φασιστικού δικτύου Γκιουλέν, ουσιαστικά το υποστήριξαν. Αυτό αποδείχθηκε όταν αμέσως μετά το πραξικόπημα κήρυξαν πολιτικό πόλεμο στον Ερντογάν για την απόπειρα του να ξεριζώσει το δίκτυο μέσα από το τούρκικο κράτος το οποίο για χρόνια είχε βαθιά διαβρώσει για να επιβάλει στην Τουρκία μια κτηνώδη φασιστική δικτατορία πάνω στην ευρασιατική γραμμή του Ντούγκιν, την οποία ο Γκιουλέν υποστήριξε. Προηγούμενα και ως τα σήμερα η ΕΕ και οι ΗΠΑ αντί να στηρίζουν τη σταθερή πάλη για χρόνια της ερντογανικής Τουρκίας στο πλευρό της αρχικά κοσμικής συριακής αντίστασης απέναντι στους πούτινικούς από αέρος μαζικούς δολοφόνους αμάχων, αποφάσισαν να την απομονώσουν και να στοιχιστούν με τον Πούτιν επειδή αυτή τόλμησε το 2015 να ρίξει το ρώσικο καταδιωκτικό που πέρασε πάνω από το έδαφος της. Στη συνέχεια προτίμησαν να αναγνωρίσουν σαν δημοκρατικό και να ενισχύσουν πολιτικά και ένοπλα το φασιστικό φιλο-Ασαντ και ρωσόδουλο PKK που κυριάρχησε, κυρίως με πραξικοπηματικές μεθόδους, στο συριακό Κουρδιστάν, και παρατάχθηκαν φανατικά μαζί του ενάντια στον Ερντογάν. Την ίδια περίοδο αντί να εκτιμήσουν το γεγονός ότι ο τελευταίος δικαιώθηκε όταν συμπαρατάχθηκε με τον δημοκρατικά εκλεγμένο Μόρσι ενάντια στον πραξικοπηματία και στυγνό δικτάτορα Σίσι, αυτοί συντάχθηκαν αναφανδόν με τον δεύτερο. Στη συνέχεια ενώ η Τουρκία έμενε δίπλα του, αυτοί εκτέλεσαν μπαμπέσικα τον τριτοκοσμικό Καντάφι ακριβώς την ώρα που ξέφευγε από τη ρώσικη επιτήρηση και στρεφόταν αποφασιστικά προς τη

Δύση. Αργότερα πάλι στη Λιβύη εγκατέλειψαν τον δημοκρατικά εκλεγμένο Σάρατζ και είτε έμειναν ουδέτεροι, είτε παρατάχθηκαν με τον πραξικοπηματία φασίστα Χαφτάρ, τσιράκι της Ρωσίας και εκπρόσωπο της χειρότερης, επεκτατικής πλευράς του κανταφικού κράτους (εκστρατεία στο Τσαντ την οποία ο Καντάφι σταμάτησε προκαλώντας την αποσκίρτηση του Χαφτάρ). Έτσι ο Ερντογάν έμεινε ουσιαστικά μόνος του δίπλα στη θετική πλευρά και του λιβυκού εμφυλίου, δίπλα στον Σάρατζ την ώρα που η Ρωσία με τον Χαφτάρ στραγγάλιζε στρατιωτικά και οικονομικά τη Λιβυκή πρωτεύουσα έχοντας στον πλευρό του τον αμετανόητο όταν πρόκειται για βούτες στην αφρικανική ήπειρο γαλλικό ιμπεριαλισμό. Θα ήταν ύστερα από αυτά πολύ περιέργο να μην είναι η ηγεσία της ΕΕ (με την αρκετά αντιπυτινική Αγγλία που δεν είχε αυτή τη θέση να βρίσκεται εκτός) αναφανδόν στο πλευρό των ρωσόδουλων που κυβερνάνε την Ελλάδα και την Κύπρο διαρκώς από τα 1980 ως τα σήμερα (εκτός από μερικά μικρά διαλείμματα) σε μια γραμμή στρατηγικής απομόνωσης της Τουρκίας από τη Δύση και στο Αιγαίο, και στην Κύπρο και στην Ανατολική Μεσόγειο ώστε η Τουρκία να καταφύγει τελικά στον ανατολικό ρωσοκινεζικό άξονα. Μπορεί ο αναγνώστης να μελετήσει τα άφθονα σχετικά κείμενα της Νέας Ανατολής, όπου θα διαπιστώσει ότι είναι κυρίως οι ελληνικές και κυπριακές κυβερνήσεις και όχι οι τουρκικές, ειδικά επί Ερντογάν, που σαμπόταραν τη λύση του κυπριακού, ότι ήταν αυτές που είχαν την άδικη θέση του αποκλεισμού της τουρκοκυπριακής κοινότητας από τους υδρογονάνθρακες της κυπριακής ΑΟΖ, ότι ήταν όλες οι ελληνικές κυβερνήσεις που αρνήθηκαν επίμονα οποιαδήποτε ΑΟΖ της Τουρκίας στο Μεσογειακό της Νότο, με το πρόσχημα του Καστελόριζου ενάντια στην πάγια νομολογία του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης. Ότι ήταν αυτές που ξεκίνησαν το σχηματισμό ενός διεθνούς μετώπου περικύκλωσης της Τουρκίας σε ενότητα με Αίγυπτο, Ισραήλ, Ιταλία. Τέλος το ότι η ηγεσία της ΕΕ ήταν στα χέρια πολιτικών δυνάμεων ουσιαστικά εχθρικών σε κάθε πραγματική εξομάλυνση των σχέσεων της με την Τουρκία αποδείχθηκε άμεσα στο μεταναστευτικό, όπου ήταν η ΕΕ εκείνη που παραβίασε τη συμφωνία του 2016 με την Τουρκία, όταν δεν της έδωσε ούτε τα μισά από τα 6 δις που της είχε υποσχεθεί σαν ελάχιστη ανταπόδοση γιατί αυτή φιλοξενούσε τα 3,7 των προσφύγων της Συρίας και άλλων χωρών και ταυτόχρονα δεσμευόταν να παίρνει πίσω από τα ελληνικά νησιά όσους μετανάστες δεν έπαιρναν προσφυγικό χαρτί. Εννοείται ότι οι ρωσόφιλοι στην Ελλάδα σαμπόταραν με μανία αυτή τη συμφωνία, στην πράξη ενώ οι κνιτοσυριζαίοι και στα λόγια, για να μην λυθεί ποτέ το προσφυγικό σε ενότητα της ΕΕ με την Τουρκία.

Μόνο αν κατανοήσει κανείς αυτό το ιμπεριαλιστικό έγκλημα της στρατηγικής απομόνωσης της ερντογανικής Τουρκίας ιδιαίτερα από την ΕΕ στα σύνορα της οποίας βρίσκεται, θα καταλάβει και σε βάθος πόσο εύκολο ήταν για τη ρώσικη διπλωματία να δρέψει τον καρπό αυτού του εγκλήματος ή καλύτερα της προδοσίας από τη Δύση κάθε δημοκρατισμού δίνοντας στην Τουρκία όχι το δίκιο της, αλλά μια μερική εκδίκαση που την κάνει και εκείνη άδικη ξυπνώντας ότι χειρότερο επεκτατικό έχει μέσα της μια αστική τάξη. Έτσι αντί να πάψει απλά να ενισχύει το PKK η Ρωσία έδωσε στην Τουρκία λίγο από το επεκτατικό δηλητήριο από το οποίο η ίδια είναι γεμάτη και της επέτρεψε να καταλάβει μόνη της ή σε συνεργασία με τη Ρωσία μια ζώνη ελέγχου σε όλη τη Βόρεια Συρία και να εγκαταστήσει εκεί ένα κομμάτι της συριακής αντίστασης. Με αυτό τον τρόπο η τελευταία από απελευθερωτική δύναμη διαφθείρεται σταδιακά συμμετέχοντας σε μια κατοχή που στο βάθος ευνοεί τους φασίστες του PKK, που έτσι πλατύνουν τα πολιτικά τους μέτωπα. Σε ότι αφορά τη Λιβύη η Ρωσία αντί να αναγνωρίσει το δίκιο της Τουρκίας σταματώντας την επέλαση του Χαφτάρ, αναγνώρισε στην Τουρκία (κάνοντας την συν-ρυθμιστή μιας εκχειρίας) το επίσης δηλητηριώδες δικαίωμα να στείλει στρατό εκεί και μάλιστα σύριους της αντίστασης και έτσι να γίνει εκεί η πρώτη ξένη ανοιχτά επεμβατική δύναμη ενώ θα έπρεπε να αρκестεί στο να στείλει άφθονα όπλα στο στρατό του Σάρατζ. Αυτό θα βοηθούσε στο να στηριχθεί ο λιβυκός λαός κύρια στις δικές του δυνάμεις και όχι σε μια ξένη δύναμη,

και ταυτόχρονα θα πρόσφερε στο δημοκρατικό στρατόπεδο τους Σάρατζ μια πιο έγκυρη διπλωματική κάλυψη. Τέλος σε ότι αφορά τις ελληνοτουρκικές και κυπρο-τουρκικές διαφορές αντί να καλέσει την Ελλάδα να αναγνωρίσει στην Τουρκία τη μεγάλη ΑΟΖ που αυτή δικαιούται στα Νότια παράλια της, αναγνώρισε στην Τουρκία με την τάχα ουδέτερη στάση της στο ζήτημα να παραβιάσει ακόμα χειρότερα τη διεθνές δίκαιο, καταπατώντας ένα αρκετά μεγάλο κομμάτι της ΑΟΖ που αντιστοιχεί στην Κρήτη, προσφέροντάς της την εξαρτησιογόνα αυταπάτη ότι μπορεί να κόψει τη Μεσόγειο στη Μέση και να γίνει ο κύριος του ενεργειακού παιχνιδιού της Ανατολικής Μεσογείου ενώνοντας την τουρκική ΑΟΖ με εκείνη του πολιορκημένου και γι αυτό ανίκανου να πει «όχι» σε μια τέτοια επικίνδυνη ονειροφαντασία Σάρατζ. Στο ίδιο πνεύμα η πούτινική Ρωσία αντί να καλέσει την υποτακτική της κυβέρνηση Αναστασιάδη της Κύπρου να βρει έναν τρόπο να έχουν και οι τουρκοκύπριοι ένα κομμάτι από τους υδρογονάνθρακες της κυπριακής ΑΟΖ, επέτρεψε στον Ερντογάν να σκάβει σε αυτήν κλείνοντας του έτσι το μάτι ότι μπορεί η Βόρεια Κύπρος να γίνει κάποια στιγμή τουρκική. Όλα αυτά τα δηλητηριασμένα δώρα έχουν το κοινό χαρακτηριστικό ότι είναι τόσο ρευστά και άτυπα ώστε ανά πάσα στιγμή μπορούν να αναιρεθούν αν ο δωρολήπτης αυθαδιάσει σοβαρά στον δωρητή. Τέτοιες φύσης είναι, όπως είπαμε και παραπάνω, το είδος της συμφωνίας που έκανε χθες ο Ερντογάν με τον Πούτιν να συνεπιτηρούν την ασφαλή ζώνη της Ιντλίμπ, που σε ένα βαθμό σημαίνει να συνδιχειρίζονται και το προσφυγικό. Επειδή όμως τέτοιου είδους συμμορφώσεις δεν μπορεί να μην γεννάνε ασταμάτητα έντονες αντιστάσεις, ιδιαίτερα από αστικές τάξεις που έχουν κάποιο εθνικό χαρακτήρα όπως η τουρκική, εκτιμάμε ότι οι ρωσοτουρκικές αντιθέσεις θα συνεχιστούν παίρνοντας μικρότερη ή κατά διαστήματα ακόμα μεγαλύτερη οξύτητα, όσο και αν σε επιμέρους μέτωπα κόντρα στη Δύση οι δύο δυνάμεις θα μπορούν να συνεργάζονται.

Γι αυτό το λόγο θα πρέπει οι αντιφασίστες, κυρίως οι ευρωπαίοι, να πείσουν τις κυβερνήσεις τους για μια δημοκρατική και ειρηνική πολιτική αρχών απέναντι στην Τουρκία που δεν είναι λιγότερο αλλά περισσότερο απαραίτητη σήμερα που η Τουρκία κινδυνεύει περισσότερο από ποτέ να πέσει στα χέρια των νεοχιτλερικών. Για τους έλληνες αντιφασίστες πολιτική αρχών στα ελληνοτουρκικά σημαίνει κατ'αρχήν πολιτική αντίστασης σε κάθε άδικη πολιτική του ελληνικού κράτους που κάνει τη χώρα μας να συμπαρατάσσεται πάντα με ότι πιο πολεμοκάπηλο, δικτατορικό και άδικο στα Βαλκάνια, στη Μέση Ανατολή και στη Βόρεια Αφρική. Μια τέτοια ελληνική εξωτερική πολιτική θα φέρει αντικειμενικά πιο κοντά τη χώρα μας στις υπαρκτές ακόμα θετικές πλευρές της τουρκικής εξωτερικής πολιτικής και θα πρέπει να συνδυαστεί με μια πολιτική που αντιμετωπίζει τον αποκλεισμό της Τουρκίας από την Ευρώπη και τη Μεσόγειο, που αναγνωρίζει τα δικαιώματα που έχει και αυτή στο Αιγαίο, που επιχειρεί να λύσει με συζήτηση κάθε ελληνοτουρκική διαφορά και αν αυτό δεν είναι δυνατό με παραπομπή των περισσοτέρων από αυτές τις διαφορές στη σημερινό δημοκρατικό δικαστήριο της Χάγης (με πρώτη ανάμεσα τους την πιο έκρυθμη που είναι αυτή της ΑΟΖ), μια διαδικασία που ως τώρα η Τουρκία δεν έχει αποκλείσει. Μέσα στα πλαίσια αυτής της πολιτικής θα αντιμετωπιστεί πιο εύκολα και κάθε επιθετική τουρκική συμπεριφορά όπως αυτή που ζήσαμε τελευταία στον Έβρο δηλαδή χωρίς να φανατίζεται ενάντια στην Τουρκία ο ελληνικός λαός, αλλά και χωρίς να ερεθίζεται και ο τουρκικός. Αν ωστόσο η τουρκική ηγεσία επιμένει από δω και μπρος σε επιθετικές και άδικες πολιτικές, τότε θα σημαίνει ότι η ζημιά που έκαναν οι δυτικοί κατευναστές και φίλοι του νεοχιτλερισμού χτυπώντας αλύπητα την Τουρκία τα προηγούμενα χρόνια είναι βαθιά, οπότε αυτή έχει πάρει την απόφαση να συμπαραταχθεί για τα καλά με τους νεοχιτλερικούς. Σε αυτή την περίπτωση οι αντιφασίστες ξέρουν τι πρέπει να κάνουν. Άλλωστε αν αυτό συμβεί αρκετά εύκολα οι Μητσοτάκηδες, Τσίπρες και Κουτσούμπες θα θυμηθούν την ανάγκη για αδελφοσύνη των λαών και ειρήνη στο Αιγαίο και η τηλεόραση θα γεμίσει ξανά με τουρκικά σίριαλ.

Ο Μητσοτάκης ντυμένος τουρκοφάγος στρατηλάτης στον Έβρο προσπαθεί να δώσει ρυθμιστικό ρόλο στην Ελλάδα στο μεταναστευτικό

Προς το παρόν πάντως η κυβέρνηση Μητσοτάκη ακολουθεί ακριβώς την αντίθετη πολιτική και οξύνει παραπέρα τόσο τις ελληνοτουρκικές σχέσεις, όσο κυρίως τις σχέσεις ΕΕ-Τουρκίας αρπάζοντας σαν μια ιδανική ευκαιρία για αυτό τη στάση της κυβέρνησης Ερντογάν στον Έβρο. Η συμπεριφορά της μάλιστα δείχνει ότι αξιοποιεί την επιθετικότητα του Ερντογάν για να γίνει η Ελλάδα ο πιο βασικός ρυθμιστής της νέας μεταναστευτικής πολιτικής της Ευρώπης καθώς αυτή κρατάει τα βασικά προσφυγο-μεταναστευτικά σύνορα της Ενωμένης Ευρώπης με την Ασία και το μουσουλμανικό κόσμο γενικά, που είναι τα δικά της με την Τουρκία, και καθόλου της Βουλγαρίας με την Τουρκία, πράγμα που δείχνει ποιον εμπιστεύεται περισσότερο η ρώσικη πολιτική στα Βαλκάνια. Αν πραγματικά η Ελλάδα ήταν μια φιλοευρωπαϊκή χώρα δεν θα είχε αντιδράσει με μια πολιτικά υστερική αντιτουρκική εκστρατεία στην ερντογανική όξυνση στα σύνορα, αλλά ακριβώς αντίθετα θα προσπαθούσε, παίρνοντας υπόψη της την ως τώρα άδικη στάση της Ευρώπης απέναντι στην Τουρκία, να αναζητήσει όπως άλλες ευρωπαϊκές χώρες και κυρίως η Γερμανία, μια νέα μεταναστευτική συμφωνία και συνεννόηση με την Τουρκία διορθώνοντας τουλάχιστον σε αυτό το επίπεδο αυτή τη στάση.

Φαίνεται δηλαδή ότι ο βασικός λόγος που ο Μητσοτάκης κήρυξε τον εθνικό πόλεμο ενάντια στους «μετανάστες-σφαίρες του Ερντογάν» και κάλεσε και τους θεσμικούς αρχηγούς της Ενωμένης Ευρώπης για να τον θαυμάσουν από κοντά, είναι για να κατανοήσουν ότι από δω και μπρος θα πρέπει να υπολογίζουν την Ελλάδα όχι σαν έναν απλό ακόλουθο και εφαρμοστή της κάθε απόφασης της ΕΕ, είτε του τύπου της ευρω-τουρκικής συμφωνίας του 2016 είτε του τύπου Δουβλίνου 2, αλλά σαν μια χώρα που αποφασίζει για το μεταναστευτικό πρώτη αυτή στη βάση του εθνικού της συμφέροντος, που είναι πάντα όπως είπαμε το ρώσικο. Γι αυτό δεν ρώτησε καμιά ΕΕ ο περήφανος Μητσοτάκης πριν ξεκινήσει τον πόλεμο κατά του μετανάστη -μπεκάτσας, αλλά πρώτα τον κήρυξε και μετά κάλεσε την επίσημη Ευρώπη να έρθει να τον δει και θέλοντας και μη να τον εγκρίνει, γιατί ξέρει καλά από τους προκατόχους του ότι η Ευρώπη αυτή πάντα ήταν αδύναμη απέναντι στους αποφασισμένους τραμπούκους ακόμα και όταν αυτοί ήταν μικροί. Έτσι έκανε άλλωστε και στο βοσνιακό και στο μακεδονικό προηγούμενα. Βέ-

βαια στο βάθος πίσω από όλο αυτό το σθένος των μικρών τραμπούκων είναι η τραμπούκικη υπερδύναμη της οποίας η μεγαλύτερη δύναμη δεν είναι οι υπερηχητικοί πύραυλοι αλλά οι καλοκρυμμένοι επιδέξιοι πράκτορες της μέσα στις δυτικές κυβερνητικές και στις αντιπολιτευτικές ηγεσίες.

Πλησιάζει η ώρα να ξαναπιάνουν δουλειά και οι «ανοιχτά σε όλους» στα πλαίσια του προβοκατόρικού δίπολου

Αυτό θα το δούμε σε λίγο καιρό πιο καθαρά οπότε θα φανεί ότι η βασική ελληνική πολιτική της περιόδου που διανύουμε δεν θα είναι το βάνουσο εθνικιστικό «όλα κλειστά» του Έβρου, αλλά πιο πολύ το δήθεν διεθνιστικό «όλα ανοιχτά» στα νησιά. Ο Έβρος γίνεται πέρασμα μόνο όταν το θέλει η ελληνική εξωτερική πολιτική. Όταν δεν θέλει το μοναδικό πέρασμα είναι τα νησιά, και για να ισχύσει ο μεγάλος εκβιασμός προς την Ευρώπη που αναφέραμε στις αρχές του άρθρου μας στα νησιά θα πρέπει να συνεχίσει να μαζεύεται εκεί ο μάζιμουμ μεταναστευτικός και κάποιος προσφυγικός πληθυσμός. Αυτή είναι δουλειά των «ανοιχτά όλα» που έχουν αρχηγό τον ΣΥΡΙΖΑ που αμέσως φρόντισε να δηλώσει ότι συμφωνεί με τον εθνικό πόλεμο στον Έβρο απογοητεύοντας τη βάση του, αλλά επέμεινε ότι πρέπει να επιτρέπεται απρόσκοπτα η αποβίβαση στα νησιά. Γι αυτό άλλωστε ο Μητσοτάκης απαγόρευσε το κινήγι των μεταναστών εκεί από τους φασίστες. Αυτή η στάση θα ήταν σωστή αν όλοι φαιοί και «κόκκινοι» δεν συμφωνούν ταυτόχρονα ότι δεν πρέπει να φτιάχνονται κέντρα ελέγχου και διαχωρισμού μεταναστών και προσφύγων που να βγάζουν γρήγορα τα σχετικά αναγκαία έγγραφα. Αν αυτό ωστόσο επιχειρηθεί τότε ξανά «φαιοί» και «κόκκινοι», δηλαδή το βαθύ κράτος θα ενωθούν και θα δειρουν το τυπικό κράτος των ΜΑΤ τα οποία και αυτά είναι φαιά στη σύνθεσή τους αλλά χωρίς τις ανάλογες αρμοδιότητες. Στη συνέχεια θα πρέπει σύμφωνα με τις ως τώρα συνήθειες και τα σχέδια του πολιτικού καθεστώτος ο πληθυσμός που θα συνωστίζεται με αυτόν τον τρόπο στα νησιά να βασανίζεται από κακουχίες, από στερήσεις και βία και έτσι να εξεγείρεται και να διαδηλώνει ώστε να βλέπει όλη η Ευρώπη και να διαπιστώνει ότι αυτή η κατάσταση δεν επιτρέπεται να συνεχιστεί.

Για αυτή τη στιγμή φωνάζουν από τώρα δραστήρια οι «ανοιχτά για όλους» και καλούν κυβέρνηση και Ευρώπη να μεταφέρουν τους βασανιζόμενους πρόσφυγες και μετανάστες στην ενδοχώρα. Αν αυτό συμβεί φασίστες και ναζίδες

του «κλειστά για όλους» θα ηγηθούν των τοπικών εξεγέρσεων, οπότε κάθε δημοκρατική κυβέρνηση θα κινδυνεύει από αυτό και η Ευρώπη θα ανησυχήσει. Στο σημείο αυτό είναι έτοιμη να ξαναλειτουργήσει η μεγάλη εθνική ενότητα πίσω από το κεντρικό σύνθημα «Πλούσια Ευρώπη μη σκοτώνεις τη φτωχή Ελλάδα μας. Πάρτους εσύ και μοίρασε τους», που σημαίνει δώσε την εξουσία στους φασίστες σου.

Αυτός είναι ο δρόμος των βασανιστηρίων για πρόσφυγες και μετανάστες. Αυτός είναι ο δρόμος της φασιστικοποίησης της Ελλάδας και της δημοκρατικής Ευρώπης και της διάλυσης της τελευταίας. Αυτός είναι ο παράδεισος του Πούτιν και η αστική τάξη ελάχιστα αντιστέκεται σε αυτό. Ο ελληνικός λαός με επικεφαλής του δημοκράτες του και το πιο συνειδητό προλεταριάτο του είναι ο μόνος κοινωνικός και πολιτικός παράγοντας που μπορεί να νιώσει την ουσία του προβλήματος του μεταναστευτικού και για αυτό να δώσει την απάντηση σε αυτό, που είναι η ταξική ενότητα του προλεταριάτου και η πάλη του επικεφαλής όλου του λαού ενάντια στο φασισμό, το σοσιαλφασισμό και το νεοχιτλερικό ιμπεριαλισμό. Αυτή η πάλη εύκολα μπορεί να συνδυαστεί με την πάλη για δουλειά και ανθρώπινο μεροκάματο, που και τα δυο τα εμποδίζουν οι ίδιοι εχθροί που αναφέραμε.

* Διάβασε σχετικά το παρακάτω πολύ διαφωτιστικό και σε γενικές γραμμές αρκετά κρυμμένο από τους κάθε λογής οπορτουνιστές γράμμα του Μαρξ στους Μέγιερ και Βογκτ σχετικά με το μεταναστευτικό -https://www.marxists.org/archive/marx/works/1870/letters/70_04_09.htm.

** Αποδεικνύονται σήμερα πιο πολύ από κάθε άλλη φορά δύο πράγματα. Το πρώτο είναι πόσο ο ελληνικός αστικός κόσμος χάνει κάθε κρίση όταν βρίσκεται απέναντι σε κάτι τόσο βαθύ όσο ο μύθος ότι η εθνική νεοελληνική του ύπαρξη του είναι κυρίως προϊόν της πάλης του ενάντια στον οθωμανισμό (που σήμερα τελείως επιπόλαια και μεταφυσικά θεωρούν ότι έχει αναβιώσει στο πρόσωπο του Ερντογάν), ενώ αυτή η ύπαρξη είναι κυρίως προϊόν της πάλης του α) ενάντια στην ιστορικά βαθύτερη πολιτιστική κληρονομιά του που είναι η πιο φεουδαρχικά καθυστερημένη πλευρά του βυζαντινού, η εκκλησιαστική, και β) κυρίως ενάντια στις συνέπειες του γεγονότος ότι χρωστάει την ανεξάρτητη ύπαρξη του κράτους του στην τσαρική πανευρωπαϊκή αντεπανάσταση του 19ου αιώνα και στα εσωτερικά της ερείσματα.

Θανάσιμη απειλή για τον πληθυσμό της χώρας ο εκκλησιαστικός ελληνικός μεσαίωνας που επελαύνει με διακομματική έγκριση

Συνέχεια από τη σελ. 2

το ξέσπασμα της κρίσης του κορονοϊού μέσα στην Κίνα, όταν το σοσιαλφασιστικό καθεστώς άφησε έρμαιο τον πληθυσμό σε ανεξέλεγκτες υγειονομικές συνθήκες κατανάλωσης ακατάλληλης τροφής άγριων ζώων, και στη συνέχεια όταν έκρυψε τη σοβαρότητα της απειλής, φίμωσε γιατρούς που την αποκάλυψαν, και δεν φρόντισε να πάρει τα κατάλληλα μέτρα για τη μη εξάπλωση (δες άρθρο που δημοσιεύεται στο ίδιο φύλλο).

Στη συνέχεια οι φιλελεύθεροι αστοί της Ευρώπης άφησαν απροστάτευτους τους λαούς των χωρών τους όταν έκριναν πιο σημαντική την απρόσκοπτη και ελεύθερη κίνηση του εμπορίου με την Κίνα από τον κίνδυνο μίας πανδημίας, με την άρνησή τους να κλείσουν τα σύνορά τους και να

απομονώσουν την Κίνα, και μετά αφού η επιδημία άρπαξε την Ιταλία, αρνήθηκαν να βάλουν σε προσωρινή ταξιδιωτική καραντίνα την Ιταλία και έτσι η επιδημία άρπαξε για τα καλά την Ευρώπη και άλλες ηπείρους.

Μετά από αυτή την εξέλιξη ήταν φυσικό στη χώρα μας όπου το φαιο«κόκκινο» ρωσόδουλο μέτωπο είναι παντοδύναμο πολιτικά, να οργιάσει η χειρότερη αντίδραση. Λειτουργεί σαν ένα καθεστώς διασφάλισης των συμφερόντων του νεοχιτλερικού άξονα, και αντιμετωπίζει τις ζωές των πολιτών του σαν αναλώσιμες όπως το έχει δείξει ήδη σε αρκετές περιπτώσεις.

Κάθε προοδευτικός άνθρωπος δεν πρέπει να αφήσει σε ένα τέτοιο καθεστώς να διαχειριστεί με τέτοιο βάνουσο τρόπο τη φυσική ύπαρξη του πληθυσμού.

Πρέπει να απαιτήσει από την κυβέρνηση α) πρώτα και κύρια να απομακρύνει από τις θέσεις τους όλους όσους βγαίνουν με την ιδιότητα του γιατρού να παραπλανούν και να διαδίδουν ψεύτικες ειδήσεις όπως ότι οι πιστοί δεν κινδυνεύουν από ένα κουτάλι επειδή αυτό είναι ιερό, β) να δοθεί προτεραιότητα στην ενίσχυση των νοσοκομείων και των εργαστηρίων εξέτασης των δειγμάτων.

Κι επειδή όλα αυτά θα αργήσουν να γίνουν σε αυτή τη χώρα, καλό είναι άμεσα να πάρουν όλοι υπόψη τους τα γνωστά μέσα

προφύλαξης και να τα εφαρμόζουν (τήρηση αποστάσεων, καθαρισμός χεριών, και κυρίως να κατασκευαστούν επείγοντως μάσκες που δεν έχουμε καταλάβει πως είναι καλύτερο να τις φοράει κανείς για να αμυνθεί παρά να μην τις φοράει).

Μόνο ένα λαϊκό κίνημα για την προστασία της υγείας μπορεί να αποδώσει απέναντι σε πολιτικούς απατεώνες, επίορκους επιστήμονες και σκοταδιστές παπάδες.

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ
www.oakke.gr
e-mail: info@oakke.gr

Ακόμη μια φορά για το φασιστικό Τείχος του Βερολίνου: Το “Σημείωμα Στάλιν” του 1952 για την ενοποίηση της Γερμανίας

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της OAKKE, www.oakke.gr, 26/01/2020)

Λίγες ημέρες μετά τη δημοσίευση του άρθρου μας για τη θέση των πραγματικών κομμουνιστών και της σοσιαλιστικής ΕΣΣΔ στο ζήτημα της ενοποίησης της Γερμανίας* στις αρχές της δεκαετίας του '50 (που βρισκόταν στον αντίποδα της κατοπινής σοσιαλφασιστικής χρουστοφικής και μπρεζνιεφικής γραμμής για την ανέγερση Τείχους στο Βερολίνο), ένας αναγνώστης, σύντροφός μας, μάς επισήμανε ότι, πέραν των τοποθετήσεων των Μπέρια - Μαλένκοφ για το θέμα την άνοιξη του 1953, υπάρχει και μία ακόμη απόδειξη, ακόμη πιο emphatic, της γραμμής της σταλινικής ηγεσίας για επανενοποίηση της Γερμανίας ως αστικοδημοκρατικού, ουδέτερου και ειρηνόφιλου ενιαίου κράτους.

Η απόδειξη αυτή είναι ακόμη πιο emphatic, καθώς φέρει την υπογραφή του ίδιου του Στάλιν. Πρόκειται για το Σημείωμα Στάλιν (Stalin Note)***, το οποίο στην πραγματικότητα είναι τέσσερα σημειώματα, με τα οποία, στα 1952, ο ηγέτης της ΕΣΣΔ και του ΚΚΣΕ απευθυνόταν στις υπόλοιπες τρεις δυνάμεις που ασκούσαν κατοχή στο έδαφος της ηττημένης χιτλερικής Γερμανίας μετά το 1945 μαζί με τη Σοβιετική Ένωση (Βρετανία, ΗΠΑ, Γαλλία), υποβάλλοντας συγκεκριμένη και ολοκληρωμένη πρόταση για επανένωση της Γερμανίας, στην ίδια ακριβώς βάση με τις μεταγενέστερες προτάσεις Μπέρια - Μαλένκοφ στις οποίες αναφερθήκαμε στο προηγούμενο άρθρο μας.

Το πρώτο και βασικό σημείωμα παραδόθηκε από τον Αντρέι Γκρομικό στις 10 Μαρτίου του 1952 σε διπλωματικούς εκπροσώπους των Βρετανίας, ΗΠΑ και Γαλλίας, και περιελάμβανε τις εξής προτάσεις:

- Συνθήκη ειρήνης όλων των συμμετεχόντων στον αντιχιτλερικό - αντιναζιστικό πόλεμο με μια ενιαία γερμανική κυβέρνηση, ο σχηματισμός της οποίας θα συμφωνηθεί από όλους τους Συμμάχους.

- Η Γερμανία θα επανασταθεί ως ενιαίο κράτος στα σύνορα που είχαν συμφωνηθεί στη Σύνοδο του Πότσταμ, το 1946.

- Όλες οι κατοχικές δυνάμεις θα αποσυρθούν από το γερμανικό έδαφος μέσα σε έναν χρόνο από την έναρξη ισχύος της συνθήκης ειρήνης.

- Στη Γερμανία θα ισχύουν όλα τα δημοκρατικά δικαιώματα, όπως η ελευθερία συνάθροισης, η ελευθερία του τύπου, καθώς και η ελεύθερη λειτουργία πολυκομματικού συστήματος, ενώ πολιτικές ελευθερίες θα έχουν ακόμη και τα μέλη του ναζιστικού κόμματος που πολέμησαν με τις γερμανικές ένοπλες δυνάμεις, με την εξαίρεση των εγκληματιών πολέμου, που βρίσκονται υπό ποινική διερεύνηση.

- Η Γερμανία θα ανακηρυχθεί επισήμως ουδέτερο κράτος και δεν θα έχει δικαίωμα συμμετοχής σε κανενός είδους πολιτική ή στρατιωτική συμμαχία η οποία θα στρέφεται κατά οποιασδήποτε

τε από τις χώρες οι οποίες πολέμησαν στον πόλεμο εναντίον της.

- Η Γερμανία θα έχει ακώλυτη πρόσβαση στις διεθνείς αγορές, χωρίς περιορισμούς.

- Στη Γερμανία θα επιτραπεί να έχει εθνικές ένοπλες δυνάμεις για την άμυνά της και να παράγει πυρομαχικά και εξοπλισμό γι' αυτές τις δυνάμεις.

Στις 25 Μαρτίου του 1952, μετά από διαβουλεύσεις με τον καγκελάριο της Δυτικής Γερμανίας, Κόνραντ Αντενάουερ, για τον οποίο, όπως σημειώνεται από τους ιστορικούς, η ενσωμάτωση της Δ. Γερμανίας στο δυτικό αντισοβιετικό μπλοκ ήταν σημαντικότερος στόχος από την επανενοποίηση της χώρας του, ΗΠΑ, Βρετανία και Γαλλία απέστειλαν την απάντησή τους στη Μόσχα. Με αυτήν, ανατίναζαν ουσιαστικά τις γέφυρες που έριχνε η σοβιετική ειρηνόφιλη πολιτική, καθώς ζητούσαν:

- Προκειμένου να αρχίσουν διαπραγματεύσεις για Συνθήκη Ειρήνης, να διεξαχθούν εκλογές σε ολόκληρη τη Γερμανία υπό την εποπτεία των Ηνωμένων Εθνών, στη συνέχεια να σχηματιστεί πανγερμανική κυβέρνηση και αργότερα να ανοίξει ο διάλογος για τη Συνθήκη Ειρήνης.

- Τα σύνορα που συμφωνήθηκαν στο Πότσταμ απορρίπτονται, αφού αυτά θα τεθούν σε εφαρμογή μόνον όταν υπογραφεί η Συνθήκη Ειρήνης (σ.σ. η γραμμή Oder - Neisse, από τα ομώνυμα ποτάμια, έγινε τελικά αποδεκτή οριστικά και από την ενιαία Γερμανία το 1990, στη συνθήκη διαρρύθμισης των συνόρων της με την Πολωνία, ακριβώς όπως ζητούσε ο Στάλιν).

- Η Γερμανία θα έχει κάθε δικαίωμα να εισέρχεται σε οποιαδήποτε συμμαχία επιθυμεί, εντός του πλαισίου του Καταστατικού Χάρτη του ΟΗΕ.

- Με πλήρη συμφωνία των Τριών Δυτικών Δυνάμεων, η Γερμανία θα λάβει μέρος σε μια αμυντική, ευρωπαϊκή στρατιωτική συμμαχία, συγκεκριμένα στην τότε σχεδιαζόμενη Ευρωπαϊκή Αμυντική Κοινότητα, χωρίς όμως το δικό της ανεξάρτητο στρατό, αφού κάτι τέτοιο θα ήταν μια επιστροφή της Ευρώπης στις μιλιταριστικές και επιθετικές αντιπαράθεσεις.

Στο δεύτερο σημείωμά του, στις 9 Απριλίου του 1952, ο Στάλιν επανέρχεται αποδεχόμενος τις ελεύθερες εκλογές ως βάση για μια ενοποιημένη Γερμανία, σημειώνοντας απλώς ότι η ΕΣΣΔ θα προτιμούσε οι τέσσερις δυνάμεις κατοχής της Γερμανίας να αναλάβουν την ευθύνη επιτήρησης των εκλογών και όχι ο ΟΗΕ. Σημειώνει ακόμη ότι, ανεξάρτητα από αυτό, οι διαπραγματεύσεις για Συνθήκη Ειρήνης πρέπει να ξεκινήσουν και επιμένει σε δύο σημεία: στην οριστικοποίηση των συνόρων στη γραμμή της Συνόδου του Πότσταμ και στην μη συμμετοχή της Γερμανίας σε πολιτικοστρατιωτικούς συνασπισμούς. Οι Δυτικοί από την πλευρά τους επέμεναν στην ύπαρξη «ανεξάρτητων» παρατηρητών στις εκλογές και στη διεξαγωγή τους πριν την έναρξη συνομιλιών για τη συνθήκη ειρήνευσης. Το «πρώτα εκλογές και μετά συνομιλίες για συνθήκη ειρήνευσης» σήμαινε η ανατολική Γερμανία να απορροφηθεί πολιτικά από την πληθυσμιακά πλειοψηφική δυτική Γερμανία χωρίς να έχει προηγηθεί οποιαδήποτε εγγύηση ουδετερότητας της, δηλαδή ειρήνευσης, πράγμα προφανώς απαράδεκτο για την ανατολική πλευρά.

Μία ημέρα πριν την υπογραφή της συνθήκης ίδρυσης της Ευρωπαϊκής Αμυντικής Κοινότητας (που ήταν μια μορφή ευρωπαϊκού NATO και τελικά δεν ιδρύθηκε ποτέ, καθώς η γαλλική Εθνοσυνέλευση καταψήφισε την ιδρυτική της συνθήκη), στις 24 Μαΐου 1952, ο Στάλιν σε τρίτο σημείωμά του επικρίνει τη δημιουργία της και κατηγορεί τις δυτικές δυνάμεις ότι κωλυσιεργούν σκόπιμα τις διαπραγματεύσεις για συνθήκη ειρήνης. Οι Δυτικοί, στις 10 Ιουλίου του 1952, από την πλευρά τους, επιτίθενται στη συγκεντροποίηση της εξουσίας, στην κολλεκτιβοποίηση και στις αλλαγές στο δικαστικό σύστημα στην Ανατολική Γερμανία και επιμένουν στη γραμμή «πρώτα εκλογές, μετά διαπραγματεύσεις για ειρήνη».

Στο τέταρτο και τελευταίο του σημείωμα, στις 23 Αυγούστου του 1952, ο Στάλιν επαναλαμβάνει τις σοβιετικές θέσεις και αντιπροτείνει εκλογική επιτροπή με ίση εκπροσώπηση μεταξύ Δυτικής και Ανατολικής Γερμανίας, θέση ωστόσο που οι Δυτικοί και ο Αντενάουερ είχαν απορρίψει από το 1951.

Ο αποχαλινωμένος αντικομμουνισμός των δυτικών ιμπεριαλιστών, αλλά και του Αντενάουερ, σε συνδυασμό με τη νίκη της κινεζικής επανάστασης υπό τον Μάο Τσε Τουνγκ, καθώς και ο πόλεμος στην Κορέα, που είχαν οδηγήσει στη μακροχρόνια υπεραντιδραστική φρενίτιδα στις ΗΠΑ, δεν έδιναν πολλές πιθανότητες επιτυχίας στις προτάσεις της

ΕΣΣΔ.

Αυτές αποτελούν ωστόσο υπέροχο δείγμα της πλατιάς, ειρηνόφιλης και αντιιμπεριαλιστικής πολιτικής του τριτοδιεθνιστικού κομμουνισμού, που ήξερε να σέβεται τις διαθέσεις των λαών και γρήγορα κατάλαβε ότι στην Ανατολική Γερμανία δεν υπήρχε ένα πραγματικό, από τα κάτω ρεύμα που να στηρίζει το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας. Αντίθετα, η δεξιά σεχταριστική πολιτική τροτσκιστικού τύπου που σπέρματά της είχαν κάνει την εμφάνισή τους και πριν το 1956 (με κύριο εκπρόσωπο στην ηγεσία της ΓΛΔ τον Βάλτερ Ούλμπριχτ) οδηγούσε σε βίαιη και έξω από τη συνείδηση των μαζών «σοσιαλιστική οικοδόμηση», η οποία έδινε τροφή, μέσω των αντιδράσεων που όζυνε στη βάση της κοινωνίας, και στον κλασικό αντικομμουνισμό και στα ναζιστικά υπολείμματα για βίαιες ενέργειες (μια από αυτές, η εξέγερση του Ιουνίου του 1953 στο Βερολίνο, έγινε και η αφορμή της πρώτης πράξης του χρουστοφικού πραξικοπήματος στην ΕΣΣΔ, με τη σύλληψη και λίγο μετά την εκτέλεση του Μπέρια ως τάχα «πράκτορα της Δύσης»).

Χαρακτηριστικό είναι επίσης ότι ο ίδιος ο Στάλιν δεν θέτει κανέναν όρο σε επίπεδο οικονομίας της ενιαίας Γερμανίας, δεχόμενος ουσιαστικά ότι θα πρόκειται για ένα καπιταλιστικό στο επίπεδο των παραγωγικών σχέσεων, αν και αστικοδημοκρατικό, ειρηνόφιλο και ουδέτερο κράτος. Μια τέτοια πρόταση ήταν αποδεκτή από την πλατιά μάζα του γερμανικού λαού, αλλά ακτινοβολούσε ευρύτερα και παγκόσμια τη θέση της ΕΣΣΔ ότι οι εσωτερικές υποθέσεις λαών και χωρών, το κοινωνικό και οικονομικό σύστημα υπό το οποίο θα ζούσαν δεν θα αποφάσιζε απ' έξω και πέρα από τη θέλησή τους κάποιος σωτήρας, ακόμη και με τις καλύτερες προθέσεις. Ήταν η ίδια θέση που εξέφρασε ο Μάο Τσε Τουνγκ το 1955 - 1956, όταν οι Σοβιετικοί ζήτησαν τη γνώμη του για τις ταραχές που είχαν ξεκινήσει σε Πολωνία και Ουγγαρία: αρχικά, και πριν τα πράγματα οδηγηθούν σε ανοιχτή αντικομμουνιστική εξέγερση, ο ηγέτης του ΚΚ Κίνας είχε τονίσει ότι ήταν ώρα η Σοβιετική Ένωση να μειώσει την παρουσία της στην ανατολική Ευρώπη και να αφήσει τους λαούς να λύσουν μόνοι τους τα εσωτερικά ζητήματα των χωρών τους. (<https://www.wilsoncenter.org/publication/chinese-foreign-ministry-documents-hungary-1956>). Ανάλογη θέση, με αφορμή τα γεγονότα του '56 στην Ουγγαρία είχε εκφράσει και ο Νίκος Ζαχαριάδης, σε επιστολή του στον συγγραφέα Αλέξη Πάρνη, στις 11 του Δεκέμβρη του 1956 όπου σημείωνε: «...Δίπλα

στο Σουέζ, την ίδια - για να μην πω πολύ περισσότερη - σημασία, έχουν τα ουγγαρέζικα γεγονότα, που ασφαλώς για πολλούς θα πέσουν σαν Ιμαλία πάνω σε ξαναμμένα κεφάλια και ξεγνοιαστες φαλάκρες (σ.σ. αναφορά στον Χρυσόστοφο). (...)

Τι συνέβη στην Ουγγαρία; Η εξήγηση δάκτυλος του εχθρού δεν εξηγεί απόλυτα τίποτα και μονάχα βοηθά να κρύβουμε τα κεφάλια μας στην άμμο για να μην βλέπουμε την πραγματικότητα, που πήρε για μας τραγική πορεία, κρίνοντας απ' τις ειδήσεις που σποραδικά και κουτσουρεμένα πέφτουν στην αντίληψή μου. Η πηγή του κακού βρίσκεται αλλού. Το τραγικό λάθος μας βρίσκεται στο ότι, παίρνοντας την εξουσία στα χέρια μας απτά πάνω (μας την έδωσε ο Κόκκινος Στρατός) δώδεκα χρόνια δεν μπορέσαμε την εξουσία αυτή να τη θεμελιώσουμε και απτά κάτω και κοιμόμασταν με το όνειρο ότι ό, τι και αν κάνουμε κανείς δεν μπορεί να μας κουνήσει απτή θέση μας.

Η τραγικότητα του λάθους και της κατάστασης βρίσκεται στο ότι δεν μπορέσαμε να ριζώσουμε μια ουγγαρέζικη εθνική κομμουνιστική, δηλαδή λαϊκοδημοκρατική - σοσιαλιστική πολιτική. Απτό δε σημαίνει ότι η Λ.Δ. της Ουγγαρίας δεν είχε σοβαρές επιτυχίες. Όμως το κόμμα μας εκεί μέσα στο λαό δε ριζώσε όσο και όπως έπρεπε, και τώρα στην Ουγγαρία έχουμε κρίση, κρίση πολιτική, αποτυχία της πολιτικής μας, χάνουμε εκεί την κατάσταση απτά χέρια μας, χωρίς και να την έχουμε χάσει ακόμα ολότελα. Εκεί τώρα έχουμε δυαδική εξουσία (ντβοεβλάστιε), όπου η πίεση απτά κάτω μας υποχρεώνει σε σοβαρές παραχωρήσεις.

Πολλές απαφτές είναι απαραίτητες και πολιτικά επιβεβλημένες, όμως η αντίδραση караδοкеί και προσπαθεί να γκρεμίσει τα θεμέλια. Καταρέουν πολλά απτά τεχνητά δημιουργήματα που ορθώναμε εκεί και κοκορεβόμασταν μετά ότι θαβματουρήσαμε. Πιστέβω η σκέψη να σου είναι καθαρή: στην Ουγγαρία οι κομμουνιστές δρούσαν περισσότερο σαν τοποτηρητές εξωτερικού παράγοντα και λιγότερο σαν γνήσια εθνική - λαϊκή δύναμη που μπορούσε και έπρεπε στο διεθνή στίβο να συμβαδίζει και να συνεργάζεται με τις άλλες χώρες του σοσιαλιστικού στρατοπέδου. Έτσι, δε θίγαμε την εθνική χορδή του λαού, που έπρεπε να της δώσουμε σοσιαλιστικό περιεχόμενο, που όμως να πηγάζει από λαό και να γίνει πιστευτό και αποδεχτό από λαό, σαν σάρκα από τη σάρκα του...» (η επιστολή είναι από την εποχή που ο Νίκος Ζαχαριάδης βρισκόταν στην «ήπια» εξορία του Μποροβίτσι και η γνησιότητά της γενικά δεν αμφισβητείται).

Μεγάλη ήττα του σοσιαλφασισμού και του τραμπουκισμού του ΠΑΜΕ - ψευτοΚΚΕ η πραγματοποίηση του 37ου Συνέδριου της ΓΣΕΕ

Συνέχεια από τη σελ. 7

ρές αντιστάσεις που όπως φάνηκε πρόβαλαν στην απόπειρα εξ εφόδου κατάληψης της ΓΣΕΕ από το ΠΑΜΕ οι συνδικαλιστικές ηγεσίες της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ, που αναμετρήθηκαν με τους κνίτες και δέχθηκαν πολυάριθμες επιθέσεις σε Εργατικά Κέντρα ανά την Ελλάδα, και επίσης μετά τις έντονες ανησυχίες που εκφράσανε τα δυτικοευρωπαϊκά συνδικάτα τα οποία ενημέρωσε και στα οποία κατέφυγε για συμπαράσταση η ηγεσία της ΓΣΕΕ (<https://gsee.gr/?p=36458>), ο Μητσοτάκης αναγκάστηκε να εμφανιστεί ως «εγγυητής» της διοργάνωσης του συνεδρίου, σε αντίθεση με τον προκάτοχό του, Τσίπρα, ο οποίος έκανε ανοιχτές πλάτες στο ΠΑΜΕ - ψευτοΚΚΕ σε κάθε βίαιο χτύπημα και σε κάθε διάλυση μαζικής διαδικασίας τόσο στο τρίτοβάθμιο επίπεδο της ΓΣΕΕ όσο και στις ομοσπονδίες.

Πόσο ξεκάθαρη, αρχαική, ολόπλευρη αντίθεση μεταξύ του πνεύματος των Στάλιν και Μάο και του σοσιαλφασιστικού πραξικοπηματισμού, των εισβολών, της από τα έξω επιβολής που εφάρμοσε με «αξιοθαύμαστη» συνέπεια ο ρώσικος σοσιαλิมπεριαλισμός από το 1956 και δώθε, σπέρνοντας στο διάβα μόνο μίσος και συκοφαντία για τον επαναστατικό κομμουνισμό, τον οποίο αποπειράθηκε να ταυτίσει με το κύλισμα των ερπυστριών των τανκς και με τις βρώμικες εξωτερικές επεμβάσεις, εισβολές και κατοχές, από την Τσεχοσλοβακία και το Αφγανιστάν μέχρι την Ανγκόλα και την Καμπότζη. (Αξίζει να σημειωθεί ότι ανάλογη στάση μη επέμβασης στα εσωτερικά τρίτης χώρας είχε ακολουθήσει ο Στάλιν και μετά τη ρήξη με την πιοϊκή Γιουγκοσλαβία, τονίζοντας σε συζητήσεις του με τον Εμβέρ Χότζα*** ότι είναι δουλειά των Γιουγκοσλάβων κομμουνιστών να λύσουν το ζήτημα της ηγεσίας του ΚΚ Γιουγκοσλαβίας και της πορείας της χώρας τους και ότι η ΕΣΣΔ, οι σοσιαλιστικές χώρες και τα Κομμουνιστικά Κόμματα δεν θα έπρεπε να επέμβουν σε αυτή την πάλη, καθώς κάτι τέτοιο “δεν θα ήταν μαρξιστικό”). Και πόσο ευθύβολο χτύπημα στους πούτινιφίλους κνίτες παραχαράκτες της ιστορίας, που παριστάνουν (όλο και λιγότερο βέβαια) τους σταλινικούς, ενώ στην πραγματικότητα είναι νεοτροτσκιστές και σοσιαλφασιστές πραξικοπηματιστές.

Εκτιμάμε ότι αυτό έγινε όχι μόνο γιατί η ΠΑΣΚΕ δυνάμωσε αντί να πέσει παρά το πρακτικό πολιτικό της πούλημα από την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ (πράγμα που μπορεί τελικά να έκανε καλό στους συνδικαλιστές της ΠΑΣΚΕ, αλλά και λόγω της πίεσης της ΔΑΚΕ, που διατηρεί ακόμη ισχυρές δυνάμεις μέσα στον κομματικό μηχανισμό της ΝΔ, καθώς η παράταξη που έχει λάβει το προσωπικό χρίσμα του Μητσοτάκη, η «Ενότητα» («φιλελεύθερη» - μητσοτακική διάσπαση της ΔΑΚΕ), δεν πήγε καλά και δεν μπόρεσε ουσιαστικά να αποδυναμώσει την ΔΑΚΕ. Έγινε προφανώς αντιληπτό ότι έπαιξε ουσιαστικά το παιχνίδι του ΠΑΜΕ, καταγγέλλοντας κύρια τον Παναγόπουλο και τον «χρεοκοπημένο συνδικαλισμό», σε βαθμό που οι κνίτες να επικαλούνται το γεγονός ότι ακόμα και παρατάξεις από εντελώς διαφορετικό ιδεολογικό χώρο συμφωνούν μαζί τους και δικαιώνουν τη δράση τους (!). Στο βάθος, και πέρα από τον βρώμικο ρόλο του ίδιου του Μητσοτάκη και του μέντορά του, πρώην γραμματέα της «Κ»ΝΕ και υπερασπιστή της ενότητας ΝΔ με το ψευτοΚΚΕ Θεοδωρικάκου, η «Ενότητα» εκφράζει την απέχθεια των φιλελεύθερων για τον πασοκικό συνδικαλισμό των πάλαι ποτέ ΔΕΚΟ - κρατικών Τραπεζών κλπ., τον οποίο εκφράζει η ΠΑΣΚΕ και ο Παναγόπουλος. Αυτός ο συνδικαλισμός, παρ' όλα τα γνωστά στους εργαζόμενους και βαριά κρίματά του σαν μηχανισμός που διαμόρφωσε σχέσεις κρατικοδίαιτης συντεχνίας και κομματικής υπαλληλίας μέσα στις ΔΕΚΟ, αποτελεί ένα τελευταίο αποκούμπι διατήρησης κάποιων θέσεων άμυνας για τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα ακριβώς επειδή αυτός τόσο στην πασοκική όσο και στην νεοδημοκρατική εκδοχή του δεν

άσκησε φασιστική βία και νοθεία όπως έκανε το ΠΑΜΕ σε όποιο σωματείο, κυρίως κλαδικό που έλεγχε. Δηλαδή ούτε η ΠΑΣΚΕ ούτε η ΔΑΚΕ φτάσανε, ούτε καν πλησίασαν, ποτέ σε κάτι που να μοιάζει στη φασιστική δικτατορία του ΠΑΜΕ για δεκαετίες στην Επισκευαστική Ζώνη Περάματος μέσω του κλαδικού σωματείου Μετάλλου (δικτατορία που τώρα την μοιράζεται 50/50 με το εκεί σωματείο των ναζί της ΧΑ) ή στη φασιστική δικτατορία στο συνδικάτο οικοδόμων. Βεβαίως χάρη στον ρηχό, οικονομίστικο και εμμονικό αντικρατισμό του ο Έλληνας «φιλελεύθερος», που ξερογλείφεται για αποικιακού τύπου «επενδύσεις» και «αποκρατικοποιήσεις» σαν της COSCO και για συμπίεση των μισθών ενώνεται με τον κνίτη υπάλληλο του ρωσοκινέζικου άξονα, που είναι ο απόλυτος προδότης της τάξης και ο πιο συνεπής υπηρέτης των νέων αφεντικών της χώρας μέσα στο εργατικό κίνημα. Πρόκειται για την ενότητα δυτικού και ανατολικού ιμπεριαλισμού ενάντια στον γεμάτο κουσούρια και ελαττώματα, αλλά κάπως «εθνικό», ανεξαρτησιακό παλαιόπασοκο συνδικαλιστή, που δίνει τουλάχιστον κάποιες μάχες οπισθοφυλακής για την σε μεγάλη ανοργανωσιά και πολιτική αδυναμία τάξη που τον ψηφίζει, υπογράφει ορισμένες συμβάσεις και υπερασπίστηκε σε κάποιο βαθμό την δουλειά τους στους μεταλλουργούς στη Χαλκιδική, τα συνδικαλιστικά δικαιώματα και τους μισθούς τους μόνιμους υπαλλήλους του ΟΛΠ, την επιβίωση των χαλυβουργιών και άλλων εργοστασίων που ο κνίτης ζει για να τα κλείσει κλπ.

Παρά λοιπόν τις περιοδείες τους ανά την Ελλάδα για να διαλύουν συνέδρια και να δέρονουν προέδρους Εργατικών Κέντρων, οι κνίτες δεν μπόρεσαν

να συσπειρώσουν μια κρίσιμη μάζα εργαζομένων που να θεωρούν το συνέδριο «νόθο» και εγκληματικό, όπως εκείνοι διατυμπάνιζαν εδώ και ένα χρόνο. Το ΠΑΜΕ περιορίστηκε έτσι να συγκροτήσει μια άνευρη διαδήλωση των μελών του και ουσιαστικά κανένος εργαζόμενου έξω από αυτούς, έξω από το ξενοδοχείο όπου διεξάγονταν οι εργασίες του συνεδρίου, με τα γνωστά δημαγωγικά ψευτοταξικά συνθήματά του και τελικά οι κνίτες έλαβαν μέρος (!) στην ψηφοφορία για την εκλογή της νέας διοίκησης. Πρόκειται για τον απόλυτο πάτο της υποκρισίας και της διαστροφής κάθε έννοιας συνέπειας, για τις οποίες μόνο αυτοί οι απόλυτοι οππορτουμιστές είναι ικανοί.

Γιατί πώς καταγγέλλεις ένα συνέδριο ως νόθο ως προς τη σύνθεσή του, άρα δοτό υπέρ της εργοδοσίας, του ΣΕΒ, του κράτους και την ίδια ώρα αναλαμβάνεις θέσεις ευθύνης στη διοίκηση μιας ψηφομοσπονδίας στη βάση της ψηφοφορίας που διεξάγεται σε αυτό το ίδιο συνέδριο; Με τέτοιες ερωτήσεις όμως δεν πρόκειται ποτέ κανείς να απασχολήσει τους κνίτες, που έχουν το θράσος να καταγγέλλουν υπαρκτές και ανύπαρκτες συμμετοχές εργοδοτών ή διευθυντικών στελεχών επιχειρήσεων σε σωματεία ανά την Ελλάδα, την ώρα που είναι γνωστό σε όλο το συνδικαλιστικό κίνημα ότι το περιφερόμενο επί χρόνια Συνδικάτο Οικοδόμων, που είχαν ως εμβληματικό τους «κάστρο» πριν την κρίση, ήταν γεμάτο κνίτες εργολάβους, δηλαδή ανοιχτά αφεντικά, που στα γιαπιά πατούσαν μόνο για να επιθεωρήσουν αν κάνουν καλά τη δουλειά τους οι μετανάστες εργάτες που είχαν στη δουλειά τους σα χτίστες.

Παρά λοιπόν τις προσπάθειές τους, οι κνίτες έμειναν

τελείως μόνοι τους στις καταγγελίες τους του συνεδρίου και δεν διέσπασαν ούτε ταλάντευσαν άλλες παρατάξεις. Αντίθετα έχασαν αντί να κερδίσουν σε ποσοστό και έδρες στο νέο Δ.Σ. της ΓΣΕΕ, χάνοντας μάλιστα και τη δεύτερη θέση από τη ΔΑΚΕ. Το 61,71% των συνεδριών ψήφισαν εκπροσώπους της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ για τη διοίκηση (38,57% και 23,14% αντίστοιχα), με τους κνίτες να υποχωρούν από το 22,55% στο 19,58% και να χάνουν μία έδρα (9 από 10) στο Δ.Σ!!!

Η πραγματοποίηση του συνεδρίου και η αποτυχία του πραξικοπήματος στη ΓΣΕΕ αποτελεί ένα μεγάλο χαστούκι στο πρόσωπο του κάθε ΠΑΜΕ - ψευτοΚΚΕ, αλλά και των συμμάχων του (κρυφών ή φανερών) τύπου Τσίπρα, Λαλιώτη, Μητσοτάκη, που θέλουν με πάθος να καθαρίσουν το «γήπεδο» από τις όποιες αντιστάσεις της μη सम्ποταριστικής, μη αποικιακά υποτακτικής πτέρυγας των συνδικαλιστών του πάλαι ποτέ ΠΑΣΟΚ (αλλά σε κάποιο βαθμό και των αντίστοιχων της ΝΔ), προκειμένου να ανοίξουν διάπλατες λεωφόρους για τα ρωσοκινέζικα και ολιγαρχικά κάτεργα των αφεντικών τους. Η δημοκρατική νίκη των εργαζομένων, παρά τον κρατικόπαλληλικό, συχνά παρασιτικά συντεχνιακό ρεφορμιστικό και επιβαρυνόμενο με πολλές αμαρτίες χαρακτήρα του μετώπου ΠΑΣΚΕ - ΔΑΚΕ, δείχνει ότι ο διακομματικός φασισμός πούτινικού τύπου, δηλαδή με κοινοβουλευτικό «μανδύα», δεν θα περάσει εύκολα ούτε χωρίς αντιστάσεις στην Ελλάδα.

Παραθέτουμε παρακάτω τα αποτελέσματα της ψηφοφορίας για τη νέα διοίκηση της ΓΣΕΕ στο 37ο Συνέδριο:

ΠΑΡΑΤΑΞΕΙΣ	ΨΗΦΟΙ	ΠΟΣΟΣΤΟ	ΕΔΡΕΣ Δ.Σ	ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ	ΕΛΕΓΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΓΓΑΣΙΑ (ΠΑΣΚΕ – ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΕΣ)	130	38,57% από 32,33% το 2016	17 έδρες από 15 το 2016	10 έδρες από 8 το 2016	6 έδρες από 5 το 2016
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΚΙΝΗΣΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ (Δ.Α.Κ.Ε.)	78	23,14% από 18,2% το 2016	11 έδρες από 8 το 2016	6 έδρες από 5 το 2016	4 έδρες από 3 το 2016
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ (Δ.Α.Σ)	66	19,58% από 22,55% το 2016	9 έδρες από 10 το 2016	5 έδρες από 6 το 2016	3 έδρες από 4 το 2016
ΕΝΩΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΙΣΧΥΡΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ (Ε.ΜΕ.Ι.Σ - ΑΡΚΙ)	23	6,82%	3	2	1
ΕΝΩΤΙΚΗ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ (Ε.Α.Κ)	17	5,04%	2	1	1
ΕΝΟΤΗΤΑ – ΔΥΝΑΜΗ ΕΥΘΥΝΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗΣ	14	4,15%	2	1	
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ	9	2,67%	1		

ΘΑΝΑΣΙΜΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΣΑΝΤΕΡΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΗΠΑ

Δεν υπάρχει τίποτα πιο επικίνδυνο και καταστροφικό από όσα διαδραματίζονται σήμερα στον κόσμο, πιο καταστροφικό από την επιδημία του κοροναϊού, πιο καταστροφικό από τη νέα κτηνώδη επίθεση της ρώσικης υπερδύναμης στο βασανισμένο λαό της Συρίας ή έμμεσα την επίθεσή της στη Λιβύη από το να επιλεγεί ο Σάντερς στις προκριματικές εκλογές του δημοκρατικού κόμματος των ΗΠΑ σαν ο υποψήφιος που θα διεκδικήσει την προεδρία από τον Τραμπ.

Σε αυτή την περίπτωση η ανθρωπότητα θα βρεθεί με μια δεύτερη ρωσόδουλη προεδρία στο τιμόνι της κατερχόμενης υπερδύναμης, καθώς όχι μόνο ο Τραμπ αλλά και ο Σάντερς έχει μια γραμμή που υπηρετεί απόλυτα τα σχέδια του νεοναζιστικού Αξονα Ρωσίας Κίνας. (Για την πολιτική πλατφόρμα Σάντερς θα έχουμε ένα πιο αναλυτικό άρθρο στο επόμενο φύλλο της *Νέας Ανατολής*).

Το ότι δυο άνθρωποι της πωτινικής Ρωσίας είναι πιθανότατα αυτοί που θα διεκδικήσουν την προεδρία των ΗΠΑ στο τέλος του χρόνου δεν είναι απλά αποτέλεσμα του γεγονότος ότι είναι η ρώσικη υπερδύναμη που, ακολουθώντας στην πιο ανεπτυγμένη της εκδοχή την τακτική

του τσαρισμού, χώνει φίλους και πράκτορες της στην ηγεσία του εχθρικού στρατόπεδου της. Είναι αποτέλεσμα της στρατηγικής της να ξεσηκώνει παντού στον κόσμο με επικεφαλής αυτούς τους φίλους και πράκτορες της αντιδραστικά κινήματα στα οποία συμμετέχουν δυσαρεστημένοι άνθρωποι του λαού, κυρίως ντόπιοι εργάτες των αποβιομηχανοποιημένων περιοχών, συντηρητικά εγκαταλειμμένα μεσοστρώματα της υπαίθρου, φτωχή διανοήση και μετανάστες. Αυτές τις μάζες οι ρωσόδουλοι φαιο-«κόκκινοι», τις φανατίζουν από τη μια με δεξιές πατριωτικές αντιμεταναστευτικές ρατσιστικές κορώνες και παρωχημένο βιομηχανικό προστατευτισμό, και από την άλλη με ψευτικές «αριστερές» υποσχέσεις για οι-

κονομικές παραχωρήσεις στους φτωχούς από το κράτος των «σοσιαλιστών» που θα μοιράζει τάχα σε αυτούς τα κέρδη των δισεκατομμυριούχων. Στην πραγματικότητα αυτές οι δύο πλατφόρμες είναι συμπληρωματικές της ίδιας γενικής γραμμής που αποκλείει τις μάζες από την οικονομική ταξική πάλη στους χώρους δουλειάς καθώς και από την πάλη για την πολιτική δημοκρατία και αναλαμβάνει αυτήν την πάλη να τη δώσει για λογαριασμό τους το κράτος αρκεί να περάσει στα χέρια των σωτήρων.

Έτσι οι φαιο-«κόκκινοι» συντρίβουν τις παλιές μισοδημοκρατικές και φιλελεύθερες μερίδες της αστικής τάξης από τις οποίες αυτές οι μάζες είναι δίκαια απογοητευμένες γιατί είναι ήδη για χρόνια ριγμένες από αυτές στη φτώχεια και στην πιο σκληρή δουλειά. Έτσι παίρνουν στη μια χώρα του ανεπτυγμένου βιομηχανικού κόσμου μετά την άλλη την πολιτική εξουσία για να κάνουν ένα πράγμα: να αποπλίσουν αυτές τις χώρες πο-

λιτικά και όσο γίνεται οικονομικά απέναντι στο ρωσοκινεζικό αξονα που ετοιμάζει πυρετώδικα τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο επιτιθέμενος στο δεύτερο κόσμο (κυρίως Ευρώπη-Ιαπωνία). Γι αυτό το λόγο οι φαιο-«κόκκινοι» βρίσκονται παντού στον κόσμο απείρως πιο δεξιά από τους φιλελεύθερους και μισοδημοκράτες αντιπάλους τους. Όμως στις θυμωμένες μάζες αυτή η αλήθεια ελάχιστα φαίνεται σε αυτή τη φάση ακριβώς επειδή οι ίδιοι οι ρώσοι ιμπεριαλιστές που κινούν τα φαιο-«κόκκινα» κινήματα είναι εκείνοι που έχουν διαλύσει εδώ και μισό αιώνα τα γνήσια πολιτικά και συνδικαλιστικά κινήματα που ήταν ισχυρά στις παραμονές του β παγκόσμιου πολέμου και στήνανε τα αντιφασιστικά μέτωπα. Τώρα οι «κόκκινοι» ενωμένοι χέρι-χέρι με τους φαιούς στήνουν τα κοινά αντιφιλελεύθερα μέτωπα των κάθε λογής αγανακτισμένων.

Η άνοδος στην εξουσία των φαιο-«κόκκινων» κινήματων είναι καταστροφική για οποιαδή-

ποτε χώρα. Όμως η άνοδος των φαιο«κόκκινων» Τραμπ και Σάντερς στις ΗΠΑ για μια δεύτερη τετραετία θα είναι καταστροφική για όλο τον πλανήτη. Μόνο σε τρία χρόνια ο προβοκάτορας Τραμπ έχει καταφέρει να στείλει τη μισή Μέση Ανατολή, τη μισή Βόρεια Αφρική, το Ιράν, το Πακιστάν, τις Φιλιππίνες και τη Βενεζουέλα στην αγκαλιά της Ρωσίας, και πάνω απ όλα να χτυπήσει βαθιά την ενότητα των ΗΠΑ και της Ευρώπης στέλνοντας τη δεύτερη όσο ποτέ πριν πιο κοντά στη Ρωσία και στην Κίνα. Μια δεύτερη τετραετία Τραμπ ή μια τετραετία Σάντερς (στην ελάχιστη πιθανή περίπτωση να γίνει αυτός πρόεδρος με την κούφια ταξικίστικη γραμμή του και όχι να βοηθήσει στην εκλογή Τραμπ) θα σημαίνει κατά τη γνώμη μας καταστροφή κάθε άμυνας της Ευρώπης και περικύκλωσής της και δημιουργία όλων των παραγόντων για να επιχειρήσει ο Αξονας τη νεοχιτλερική του επίθεση.

ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΚΟΡΟΝΟΪΟΥ: Ο ΚΙΝΕΖΙΚΟΣ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΕΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΠΛΗΡΩΝΕΙ

Συνέχεια από τη σελ. 2

ζώνων. Η μαζική, σε καπιταλιστική κλίμακα κακομεταχείριση αυτών των ζώων σε κλουβιά στις αγορές της Κίνας πριν τη σφαγή τους, είναι η ειδική συνθήκη που διευκόλυνε την μετάδοση του ιού στον άνθρωπο. Σύμφωνα με ένα ενδιαφέρον άρθρο των Τάιμς της Νέας Υόρκης της 20 Φλεβάρη <https://www.nytimes.com/2020/02/20/opinion/coronavirus-china-cause.html>, πρόκειται για την πλευρά της κινεζικής τροφικής κουλτούρας γνωστής ως «τζίνμπο» που σημαίνει χοντρικά πληρώνω το κενό. Μερικές από τις πρακτικές της είναι φολκλορικές ή εσωτερικές, αλλά ακόμα και στους κινέζους που δεν τις ακολουθούν, η έννοια είναι διάχυτη. Σύμφωνα με αυτήν «Είναι καλύτερα να θεραπεύεις την αρρώστια με φαγητό παρά με φάρμακα... Οι αρρώστιες ξεκινούν όταν το σώμα είναι εξαντλημένο από αίμα και ενέργεια – αν και όχι του τύπου αίματος και ενέργειας που μαθαίνουμε στη βιολογία και τη φυσική, παρά μιας μυστικιστικής εκδοχής.

Για τους άντρες είναι άκρως σημαντικό να γεμίζουν το κενό ενέργειας που σχετίζεται με τον ανδρισμό και τη σεξουαλική ικανότητα. Για τις γυναίκες η έμφαση δίνεται στην αναπλήρωση αίματος που βελτιώνει την ομορφιά και τη γονιμότητα. Σπάνια φυτά και άγρια ζώα πιστεύεται ότι φέρνουν την καλύτερη αναπλήρω-

ση, ειδικά όταν τρώγονται φρέσκα ή ωμά. Ο χειμώνας λέγεται ότι είναι η εποχή που το σώμα χρειάζεται περισσότερο φαγητό «τζίνμπο». (Θα βοηθούσε αυτό να εξηγηθεί γιατί και ο SARS και η τωρινή επιδημία ξέσπασαν μέσα στην ίδια εποχή του χρόνου;)

Σκληροπυρηνικοί πιστοί στο «τζίνμπο» φαίνεται να χάνουν επίσης αυτή την αντίληψη: «Όμοιες μορφές όταν τρώγονται δυναμώνουν τις όμοιες μορφές», με τη λέξη «μορφές» ορισμένες φορές να σημαίνει τα ανθρώπινα όργανα και τις λειτουργίες τους. Οι οπαδοί συγκαταλέγουν σαν αγαπημένα τους μια μακριά λίστα εξωτικών εδεσμάτων – των οποίων η μέθοδος προμήθειας ή παρασκευής μπορεί να είναι κατάφορα σκληρή, με ορισμένες απλά πολύ αηδιαστικές για να περιγραφούν εδώ.

Έχω δει φίδια και τα μόρια τάρων και αλόγων – σπουδαία για τους άντρες λέει η θεωρία – να προσφέρονται σε εστιατόρια σε πολλές πόλεις της νότιας Κίνας. Οι νυχτερίδες, που θεωρούνται σαν η αρχική πηγή τόσο του τωρινού κοροναϊού όσο και του ιού SARS, λέγεται ότι είναι καλές για την ανάκτηση της όρασης – ειδικά το κοκκάδες πρόσωπο του ζώου, που ονομάζεται «άμμος του νυχτερινού φωτός». Χοληδόχοι κύστες και χολές που συλλέγονται από ζωντανές αρκούδες είναι καλές για τη θεραπεία του ίκτερου, το κόκκαλο τίγρης κάνει για τη σύστη.

Πιο κοινότυπη αν και όχι λιγότερο δημοφιλής είναι η δεντρόβια δενδρογαλή, ένα μικρό άγριο τετράποδο ύποπτο για το ότι έχει μεταδώσει τον ιό SARS σε ανθρώπους. Όταν βράσει μαζί με κρέας φιδιού, λέγεται ότι θεραπεύει την αμνησία.

Οι λιγότερο εύποροι μπορεί να στρέφονται στο κρέας σκύλου – με προτίμηση σκύλους που έχουν κυνηγηθεί προτού σφαγούν, γιατί μερικοί πιστεύουν ότι περισσότερες οφέλιμες «τζίνμπο» προέρχονται από την κατανάλωση ενός ζώου του οποίου το αίμα και η ενέργεια είναι σε ένταση. Αναλόγως, πιστεύεται ότι ζώα που σκοτώνονται λίγο πριν σερβιριστούν είναι πιο ισχυρά σε «τζίνμπο», που είναι ένας λόγος γιατί τα πιο εξωτικά εδέσματα στις λαϊκές αγορές τείνουν να πωλούνται ζωντανά – κάτι που τα κάνει περισσότερο ισχυρούς φορείς για οποιονδήποτε ιό μπορεί να κουβαλούν» (<https://www.nytimes.com/2020/02/20/opinion/coronavirus-china-cause.html>).

Το θετικό σε όλο αυτόν τον αναβιωμένο μεσαιώνα που συνδυάζεται με την πιο σύγχρονη παραγωγή και την παγκόσμια επικοινωνία είναι ότι κουρελιάζει και γελοιοποιεί όλο τον κομματισμό των κινέζων μονοπωλιστών φασιστών για την υπεροχή του συστήματος τους δικαυβέρνησης, αυτού του απίθανου υβριδίου δήθεν μαρξισμού και κομφουκιανισμού. Από το θετικό υπόδειγμα του πλανήτη που θέλουν να φαίνονται οι ηγέτες του Πεκίνου

έχουν μετατραπεί σε δυο μήνες σε μια δακτυλοδεικτούμενη πηγή ενός εν εξελίξει εγκλήματος σε βάρος όλης της ανθρωπότητας. Μάλιστα αν το σημαντικό πλήγμα στην παραγωγή και στην κατανάλωση της Κίνας που έφερε η επιδημία συνεκλείεται για κάποιο διάστημα δεν αποκλείεται οι δυνάστες αυτοί να μεταβληθούν και σε πυροκροτητές για μια παγκόσμια οικονομική κρίση που έτσι κι αλλιώς κυφορείται εδώ και χρόνια σε όλο τον ιμπεριαλιστικό κόσμο μέσα από το σκάσιμο της παγκόσμιας πιστωτικής φούσκας στην οποία επίσης η Κίνα παίζει έναν εξέχοντα ρόλο.

Το πιο σημαντικό είναι ότι με την επιδημία του κοροναϊού για πρώτη φορά ο ίδιος ο κινέζικος λαός διαπιστώνει σε μαζική κλίμακα ότι δεν μπορεί να ανέχεται το καθεστώς των αρπακτικών που τον διοικούν τόσες δεκαετίες. Γιατί τώρα φαίνεται πόσο απατηλό είναι το επιχειρημα των ηγετών της χώρας εδώ και δεκαετίες ότι ναι μεν του στερούν την πολιτική ελευθερία και τον υποχρεώνουν σε πολύ σκληρή δουλειά ενώ οι ίδιοι πλουτίζουν αλλά ότι του δίνουν σε αντάλλαγμα σχετικά ψηλή ατομική κατανάλωση σε σχέση με τη μαοϊκή εποχή όπου εκείνος είχε την πολιτική εξουσία αλλά ακόμα όχι τόσο πολλές και σύγχρονες μηχανές στη διάθεσή του. Στην πραγματικότητα δεν ήταν καν οι κινέζοι μονοπωλιστές και αποστάτες του μαρξισμού

που εξασφάλισαν έστω προσωρινά στον κινέζικο λαό ένα καλύτερο μέσο απόλυτο εισόδημα μέσα από τη σκληρή υπερεντατική δουλειά τους με αυτές τις μηχανές αλλά οι δυτικοί ιμπεριαλιστές. Αυτοί ενώ είχαν κάνει πλήρη παραγωγική και επιστημονικό αποκλεισμό στη φτώχη τότε αλλά σοσιαλιστική Κίνα, δάνεισαν αμέσως τις προηγμένες μηχανές και την τεχνολογία τους στους κινέζους αποστάτες, σφαγείς της Τιεν Αν Μεν και δικτάτορες και από κοινού έξεψαν τους κινέζους εργάτες με πολύ μικρούς σχετικούς μισθούς στις μηχανές αυτές. Έτσι πλούτισε όσο ποτέ ο δυτικός ιμπεριαλισμός αλλά κυρίως γιγαντώθηκε μέσα από αυτήν την υπερεκμετάλλευση η νέα κινέζικη αστική τάξη, δηλαδή η πιο αρπακτική και την πιο παρασιτική ιμπεριαλιστική αστική τάξη όλων των εποχών, ένα τέρας που μόνο στη νεοτσαρική ρώσικη αστική τάξη βρίσκει το αντίστοιχό της. Τώρα αυτά τα δύο τέρατα ετοιμάζονται να καταπιούν όλο τον πλανήτη και προελαύνουν κυρίως διπλωματικά η πρώτη και οικονομικά η δεύτερη

Σε αυτή τη στιγμή έρχεται ο κοροναϊός να τσαλακώσει την όψη της δεύτερης και κυρίως να ξυπνήσει τον αλυσοδεμένο της γίγαντα, την ηρωική εργατική τάξη και το λαό της.

Όλα εδώ πληρώνονται, που λέει και ο λαός μας.